

El món en un dit

La solidaritat social al món de l'autoestop

Agraïments

A la meva tutora, per ajudar-me, aconsellar-me, corregir-me i donar-me suport sempre que ho he necessitat.

Al meu pare i al meu germà per ser-hi sempre i per esperar pacientment a casa mentre feia el viatge.

Als de casa, pel seu suport incondicional.

Als amics, familiars, companys i coneguts que van seguir-me a Instagram i em van animar des del primer moment fins a l'últim.

A la professora de francès, per la traducció de l'enquesta i a la professora de matemàtiques, per ajudar-me amb les gràfiques.

A la meva mare, per no dubtar a acompanyar-me en aquesta aventura que a cap dels dos ens ha deixat indiferents.

A totes les bones persones que hi ha escampades pel món i en particular a les que jo he tingut la sort de trobar-me a la carretera. A aquestes, donar-los les gràcies perquè sense elles aquest treball de cap de les maneres hauria estat possible.

ÍNDEX

0. Introducció	4
PART TEÒRICA	
1. Abans de començar	6
2. Breu història de l'autoestop	7
2.1 Els inicis	7
2.2 El declivi	8
2.3 El ressorgiment	8
2.4 L'etapa de finals del segle XX	8
2.5 L'etapa contemporània	8
3. Consells bàsics per sobreviure a l'autoestop	10
4. Els millors blogs de viatges per a autoestopistes	12
5. Experiències d'alguns autoestopistes	15
5.1 Albert Casals: creador del "felicisme"	15
5.2 Aleix Ramon: el músic viatger	15
5.3 Albert Monyarch: l'esperit lliure	16
5.4 Juan Pablo Villarino: l'argentí que no perd mai la calma	18
5.5 Famosos autoestopistes	19
6. L'autoestop: una pràctica legal?	20
PART PRÀCTICA	
7. Quadern de viatge	21
7.1 Dia 0	21
7.2 Dia 1	22
7.3 Dia 2	26
7.4 Dia 3	28
7.5 Dia 4	30
7.6 Dia 5	33
8. La ruta	34
9. Enquestes	35
10. Conclusions	40
11. Bibliografia	42
12. Webgrafia	43

0. Introducció

Una de les característiques més destacables de l'ésser humà és que deixant de banda les seves individualitats és per damunt de tot un ésser social.

Aquesta afirmació no és pas nova sinó que en el segle 4aC Aristòtil¹ ja es va atrevir a definir l'home "*com un animal social*" (*zoon politikon*).

És cert que la societat en què ens ha tocat viure sembla molt individualista. Tothom té pressa i va a la seva i les noves tecnologies i les xarxes socials que ens faciliten molt la vida diària fan, moltes vegades, que ens tanquem en nosaltres mateixos. A més a més, tot ha de ser immediat. No tenim la paciència d'esperar i ens desesperem a la primera quan les coses no surten com nosaltres volem.

Som una generació que es pensa que ho té tot però en realitat ens manquen moltes coses.

Sempre m'ha interessat molt el tema de les relacions socials. L'humà viu en societat des del dia del seu naixement. No som únics, també ho fan les abelles o les formigues. Però l'ésser humà tracta i actua amb el món. La nostra vida és convivència i existir és en definitiva coexistir.

Vivim en un món comú i compartit on el bé de l'individu depèn del bé de la comunitat. Per exemple a Sud-àfrica tothom coneix una regla ètica: "*ubuntu*". Aquesta paraula prové de les llengües zulú i xhosa i el seu significat en català seria "*jo soc perquè tu ets*". Per tant, l'individu està estretament vinculat a la societat i necessita aquesta perquè la seva vida tingui un sentit ple.

És cert que em va costar bastant decidir-me cap on enfocar el meu TdR . Tenia clar que volia fer alguna cosa relacionada amb l'àmbit social però el que vaig descartar des d'un primer moment és encasellar-me en un tema excessivament teòric. La meva idea era fer alguna cosa més vivencial, una experiència que fos, en definitiva, més pràctica. No obstant això, soc conscient que hi ha d'haver una part teòrica que m'ajudi a encaminar millor la pràctica.

El més difícil va ser encarar la hipòtesi inicial però al final vaig pensar en la idea de l'autoestop com un possible tema per poder demostrar si en realitat existeix la solidaritat social en el nostre entorn.

He passat els estius de la meua vida en un petit poble molt a prop d'Artesa de Segre, concretament a Vilanova de Meià. És el poble de la meua padrina i allí m'hi trobo amb els amics de l'estiu. És un poble petit, ple de fonts, als peus del Montsec, on jo sempre m'hi sento molt bé.

¹ Filòsof de l'antiga Grècia (Estagira, 384aC-Eubea, 322aC). Se'l considera un dels grans pensadors de la humanitat.

Ara que ens hem fet més grans, quan arriba el temps de les Festes Majors dels pobles del voltant acostumem a anar-hi en autoestop i sempre ens para algú, sigui conegut o no.

D'aquí en surt la idea pel meu TdR i les meves hipòtesis inicials són:

1. Existeix la solidaritat social al món de l'autoestop?
2. Quines motivacions mouen a les persones a pujar-ne d'altres que no coneixen al seu vehicle?

A més a més de les hipòtesis inicials hi ha un subapartat de dubtes i inquietuds que en aquest moment tinc abans de començar la part pràctica i que desenvoluparé en l'apartat de conclusions una vegada hagi acabat el treball.

1. Seré capaç de completar la ruta que em proposo?
2. Com ho faré per superar les dificultats que em trobi durant el trajecte?
3. Podré extreure'n conclusions?

La **part teòrica** del TdR l'enfoco a partir de la informació que hagi acumulat a nivell més teòric: en què consisteix l'autoestop, pautes a seguir abans d'iniciar el viatge, experiències d'altra gent...

La **part pràctica** és un quadern de viatge on explico dia a dia l'experiència que estic vivint. La meva intenció és sortir del rètol del meu poble, Artesa de Segre, a principis de juliol. De moment no em plantejo la durada però voldria fer una ruta cap al sud de França. El trànsit és d'anada i tornada, és a dir, marxo fent autoestop i arribo al punt d'origen en autoestop. El TdR és el meu projecte però com que soc menor d'edat la meva mare es va oferir a acompanyar-me i em va semblar que era bona idea.

Aquesta part pràctica inclou, sempre que em permetin fer-ho, gravacions en vídeo dels desplaçaments, fotos, enquesta als conductors i un perfil a Instagram (el_mon_en_un_dit) on qui vulgui pugui seguir la meva experiència.

Començo aquest projecte amb moltes ganes i sobretot amb l'esperança que una vegada estigui acabat em serveixi per haver viscut una gran aventura.

PART TEÒRICA

1. Abans de començar

Segons el *Diccionari.cat* l'autoestop és “la manera de viatjar per carretera fent aturar un vehicle per tal de fer-se transportar gratuïtament”.

Les persones que decideixen viatjar utilitzant aquest mètode s'apropen a la realitat dels conductors del país on viatgen i comparteixen l'experiència d'un desplaçament diferent.

Les motivacions poden ser diverses com estalviar diners, viatjar de franc, gust per l'aventura, absència de transport públic...

Els autoestopistes han de tenir clar que la carretera i ells seran companys inseparables i que moltes vegades hauran de vèncer l'avorriment, la soledat o l'espera. És necessari, doncs, ser conscient des del principi que cal una bona dosi de paciència i fer del viatge una aventura constant.

També cal saber que és un mètode que no t'assegura en cap moment arribar al destí planificat, ni a l'hora que es vol o per la ruta escollida. Sempre s'està condicionat pel trànsit, pel temps i per la bona voluntat dels conductors. Aquests últims poden tenir diverses raons per recollir autoestopistes com per exemple no fer el viatge sol, per solidaritat social o perquè ells mateixos van ser autoestopistes.

El fet de tenir èxit és força subjectiu però està condicionat pel caràcter dels conductors i la normativa del país. A Espanya i a molts països d'Europa està totalment prohibit fer autoestop en autovies o autopistes perquè representa un risc per als conductors i per als mateixos autoestopistes. Per tant, les carreteres secundàries són el lloc ideal per dur a terme aquesta pràctica.

En moltes regions, els viatgers acostumen a estirar el braç en direcció a la carretera i aixequen el dit polze mostrant un rètol amb el nom del destí. Hi ha, però, altres variants com a Sud-amèrica, on l'autoestopista ensenya l'anvers de la mà amb el dit índex aixecat en comptes del dit polze. A Polònia s'allarga la mà i s'agita. A l'Índia es fa el mateix però amb el revers de la mà cap avall i a Israel se senyala directament l'automòbil amb el dit índex.

2. Breu història de l'autoestop

Durant un llarg període de temps la pràctica de l'autoestop es va estendre ràpidament a la majoria de països de tot el món. És veritat que podem situar els inicis al continent americà i des d'allí es va popularitzar arribant a Europa una mica abans de la I Guerra Mundial.

No obstant, de la mateixa manera que va ser una pràctica comuna per milers de joves i no tan joves i que semblava que mai desapareixeria va caure en desús.

Cap als anys 80 i després d'haver viscut el moviment hippie de la dècada anterior pràcticament va deixar d'existir. Però, com pot ser que una manera de viatjar que havia estat de moda durant tant temps caigués en l'oblit?

La raó principal és el canvi de rol que va tenir la societat cap a l'automòbil i la seva indústria. Va arribar un moment que el somni de qualsevol família era tenir una casa i un cotxe amb què desplaçar-se. La societat estava canviant i ho feia massa ràpid.

És cert que hi ha molt poca documentació relacionada amb el món de l'autoestop. És difícil trobar llibres o articles escrits del tema. Un dels estudis més reconeguts va marcar un abans i un després en la història de l'autoestop i va ser la publicació per part de J.T Schlebecker² l'any 1958 de *Informal History of Hitchhiking*.

A continuació faré un breu repàs de la història de l'autoestop comentant els diferents períodes d'aquest moviment.

2.1 Els inicis (1910-1950)

Durant els primers anys del segle XX va començar a desenvolupar-se aquesta manera de desplaçar-se principalment per territori americà, però no va ser fins a la I Guerra Mundial que el fenomen es va fer més conegut.

En mancar transport molts soldats tornaven a casa fent autoestop i això marcà l'inici d'una pràctica que durant molts anys seria molt popular i s'estendria a escala mundial. En aquest període cal remarcar-ne els anys finals.

L'any 1929 es va produir un fet molt destacable negativament als Estats Units: la Gran Depressió, també coneguda amb el nom de la Crisi del 29. Aquesta va iniciar-se amb una forta recessió econòmica a escala global. Es parla de moltes causes que la van provocar però en destaca la seva relació amb la sobreproducció de mercaderies i la marcada especulació de capitals.

² Professor d'economia nord-americà i durant 20 anys autoestopista (1923-2010).

Aquesta crisi provocà indirectament un elevat índex de desocupació en la població. Més de 12 milions de persones al continent americà volien escapar de la pobresa que els estava portant el fet de no trobar feina. A Europa també milions de persones van patir-la, els primers, països com Alemanya, Gran Bretanya i França.

Famílies senceres emigraven del seu lloc d'origen cap a altres parts del territori buscant una vida més digna i un futur millor.

Totes aquestes famílies van deixar enrere les seves cases i utilitzaven l'autoestop com a forma de transport. Recorrien llargues distàncies durant dies i tots ells buscaven feina i seguretat en un moment molt difícil a escala mundial. Aquesta situació va persistir fins a la II Guerra Mundial.

2.2 El declivi: (1951-1964)

Durant els anys 50 i 60 l'autoestop va mantenir-se i continuava sent una pràctica força estesa però a molts estats del continent americà s'inicià una campanya coneguda amb el nom de *Thumbs Down on Thumbers*³ on s'incidia en el risc d'aturar i carregar persones desconegudes. A partir d'aquest fet, s'evidencia un notable descens d'autoestopistes a finals dels anys 60.

2.3 El ressorgiment: (1965-1975)

Va ser en aquesta època, sobretot cap als anys 70, on es va tornar a produir un increment notable de la pràctica de l'autoestop. En aquest període, els autoestopistes, pretenien rebel·lar-se contra la cultura consumista i l'aïllament dels difícils anys 50.

2.4 L'etapa de finals del segle XX: (1976- 1995)

És l'etapa on té més vigència el moviment hippy. L'autoestop continua sent pràctica habitual però és a partir dels anys 80 on cau i pràcticament desapareix per manca de fiabilitat.

2.5 L'etapa contemporània: (1996- fins als nostres dies)

Actualment, si ho comparem amb etapes anteriors, veiem que hi ha persones que continuen desplaçant-se d'aquesta manera però en menys quantitat.

Les noves tecnologies també han modificat, vulguem o no, la forma de viatjar i es continua promovent l'autoestop però adaptat als temps moderns. Per exemple un projecte real i innovador és el "fes e_dit".

³ Expressió americana que designa una actitud de desaprovació cap a alguna cosa. Juga amb la paraula "thumb" que vol dir dit polze i "thumber" autoestopista.

Segons la seva pàgina web www.fesedit.cat “consisteix a posar en contacte (via telèfon mòbil i/o Internet) persones que fan una ruta similar per tal que la facin plegades. Es tracta d'un sistema dinàmic, que permet fer consultes a temps real, entrar modificacions d'última hora i, fins i tot, fer el seguiment de la posició del conductor o del passatger a través de GPS. Aquesta pràctica recupera el fet de compartir cotxe per anar a la feina, a comprar, a fer tràmits i per oci. Per compartir un viatge, només cal que l'entris a www.fesedit.cat i automàticament el programa et proposa les persones amb qui pots anar, siguin conductores o passatgeres.”

Aquest programa et permet viatjar gratis però és el conductor i el passatger els que han de posar-se d'acord i establir les condicions.

Per tal de sol·licitar una plaça s'ha d'accedir com a passatger i entrar la teva ruta. En entrar-la pots veure quines altres persones realitzen trajectes similars al teu. Pots sol·licitar-ho a diverses persones i la primera que et confirmi és amb qui realitzaràs el viatge. Si no hi ha cap coincidència de ruta el mateix sistema t'ofereix la possibilitat de fer el trajecte utilitzant transport públic.

Aquest sistema funciona més a escala local i és més difícil trobar-lo a escala internacional. El programa pretén afavorir la solidaritat però també el consum sostenible.

L'aplicació *Blablacar* també ha promogut els darrers anys una manera diferent de viatjar. L'usuari pot oferir el seu cotxe i marcar el trajecte que realitza perquè els altres usuaris de la xarxa puguin compartir-lo i minimitzar despeses. Aquesta opció de viatge la utilitzen molt les persones que no disposen de vehicle o carnet de conduir i també estudiants que es desplacen lluny de casa cada cap de setmana per estudiar en una altra ciutat.

3. Consells bàsics per sobreviure a l'autoestop

Abans de començar una ruta en autoestop cal tenir en compte uns consells molt bàsics que ens permetran que l'experiència sigui molt més fàcil. He escollit els que particularment he trobat més interessants i he tingut en compte al llarg del meu viatge.

1. *Fes servir la ruta més utilitzada:* moltes vegades el camí més curt per arribar a un lloc no és el millor. Si a més a més és poc transitat, això dificulta encara més que algú aturi el cotxe per carregar-te. Evita rutes sense sentit.

2. *Tingues a mà un bon mapa:* necessites saber on et trobes i cap on et dirigeixes, per tant, l'opció del mapa és un dels requisits bàsics a l'hora de fer autoestop. Els experts recomanen portar-ne un a sobre, d'escala 1:250.000 perquè et permet tenir prou informació per si has de realitzar una part del recorregut a peu, en el cas, per exemple, si t'has perdut o vols avançar una mica perquè cap vehicle s'atura.

3. *Situa't en un lloc estratègic:* una persona pot fer autoestop des de qualsevol lloc però n'hi ha que són millors que d'altres. Busca un emplaçament visible als conductors, on els sigui fàcil aturar-se i que et vegin de lluny. Millor un lloc en línia recta. Evita les rotondes perquè la majoria de conductors no s'aturen si consideren que el lloc no és prou segur.

4. *Contacta visualment amb el conductor:* l'autoestop implica, d'alguna manera, connectar amb la persona que t'atura. Millor no portar ulleres de sol una vegada el cotxe s'hagi aturat, d'aquesta manera el conductor et podrà veure la cara. Rep el conductor amb un somriure i saluda'l educadament.

5. *Estableix una conversa amb el conductor:* les persones que aturen autoestopistes ho fan per diverses raons, com, per exemple, anar acompanyat una part del trajecte o bé per ajudar aquella persona. Per tant, ja que et transporten gratuïtament una part del teu viatge cal mostrar-se obert i establir comunicació amb el conductor i, si és el cas, la resta d'acompanyants. És probable que ell et pregunti d'on ets, cap on vas i fins i tot el motiu del viatge. També pot ser que el conductor s'hagi aturat per ajudar-te però no tingui ganes d'establir una conversa. En aquest cas, cal respectar la seva decisió i agrair-li igualment el trajecte que heu compartit.

6. *L'autoestop i la meteorologia:* un consell bàsic pel que fa al temps meteorològic és que, si fa molta calor, és millor buscar un lloc ombrívol on fer autoestop. D'altra banda, està comprovat que si fa mal temps i sobretot quan plou, els conductors tendeixen a aturar-se més fàcilment. De totes maneres intenta protegir-te de la pluja sota un paraigua o impermeable perquè no et calgui pujar al cotxe moll. Els conductors ho agraeixen.

7. *Tipus de roba:* encara que pugui semblar una mica estrany la manera de vestir influeix força en els conductors a l'hora d'aturar-se. Intenta vestir-te amb colors alegres, ja que la roba clara inspira més confiança que la fosca. Cal evitar calçat de color blanc perquè de seguida s'embruta i pot causar una mala imatge. També es recomana viatjar utilitzant una motxilla i no pas una maleta perquè ocupa menys i és més fàcil de transportar.

8. *Rètols*: és recomanable utilitzar rètols a l'hora de desplaçar-se, sobretot quan fas autoestop en llocs que porten a diferents destinacions. També cal ser realista i no escriure destins molt llunyans. Per exemple, si viatges des de Lleida a Roma difícilment trobaràs algú que faci aquesta ruta. Per tant, cal escriure rètols que et permetin desplaçar-te per trams més realistes i propers. També es recomana escriure el nom del teu destí en la llengua del país on et trobes perquè això farà que els conductors empatitzin més i s'aturin.

9. *Paciència*: des del moment que iniciis el teu trajecte has de ser conscient que és possible que passis molt temps a la carretera sense que ningú s'aturi, així que cal evitar desesperar-se. L'autoestop és un joc on es combina la paciència i la força mental.

10. *Distàncies a peu*: mentalitza't que de vegades els conductors fan una ruta diferent de la teva i hauràs de desplaçar-te una part del camí a peu per buscar el proper lloc on continuar el viatge fent autoestop. Cal, doncs, utilitzar calçat còmode.

11. *Corbes*: evita posicionar-te en una corba, ja que és perillós i el conductor, la majoria de vegades, no s'aturarà pel perill que representa.

12. Per la teva seguretat utilitza alguna aplicació al mòbil o a la tauleta que permeti als teus familiars i amics saber on et trobes. *Safe24* n'és un exemple perquè facilita que aquell que tu vulguis pugui conèixer la teva ubicació en tot moment.

4. Els millors blogs de viatges per a autoestopistes

Actualment la xarxa està plena de blogs de viatges amb aventurers que expliquen les seves experiències al món de l'autoestop. A continuació en mostro els que destaquen més per les seves explicacions i visites rebudes, per estar molt actius i perquè particularment m'han agradat.

Roving Snails: En llengua anglesa i especialitzat en Àsia. Va ser creat per Boris Kanev i Marta Samalea, búlgar i espanyola respectivament. Al seu web s'hi poden llegir les experiències viscudes dia a dia i consells per aquells que vulguin emprendre un viatge semblant al seu. Han viatjat des de Bulgària a l'Índia amb una despesa de 3 euros al dia.

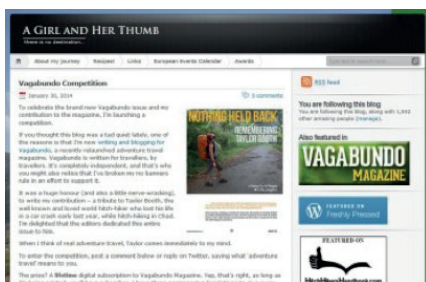

Acróbata del camino: En llengua espanyola, aquest blog encapçalat per l'argentí Juan Villarino, inclou experiències a diversos continents: Europa, Àsia i Amèrica del Sud. Incansable viatger viatja en autoestop des de l'any 2005. Amb la seva parella, la Laura, han visitat 63 països recorrent més de 150.000 km. Són autors de diversos llibres.⁴

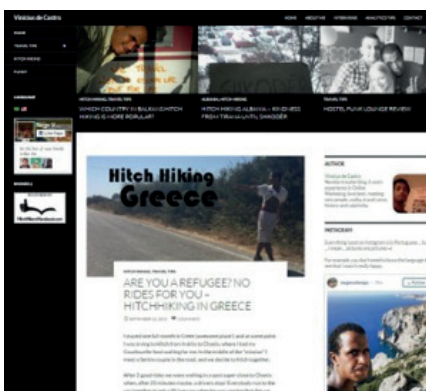

Hobo lifestyle: Blog en llengua anglesa, especialitzat en els Estats Units, Canadà, Mèxic i Europa occidental. És molt interessant perquè explica moltes anècdotes i consells útils. L'autor viatja fent dit des de 2007. Té una botiga virtual on els viatgers poden comprar material per als seus desplaçaments.

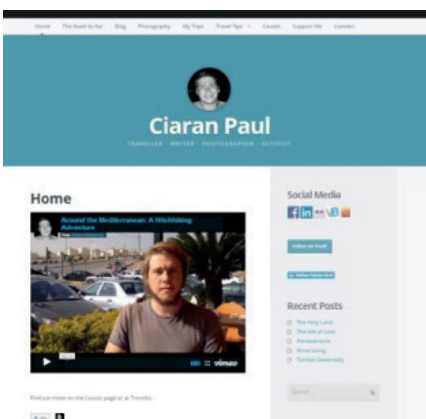
⁴ Villarino, Juan Pablo i Lazzarino, Laura. *Caminos invisibles. 36000km a dedo de Antártida a las Guayanas*. Editorial Acróbatas del Camino. 5a edició.
Villarino, Juan Pablo. *Vagabundeando en el eje del mal*. Del nuevo extremo 2010.

A girl and her thumb: Escrit en anglès explica les aventures d'una noia de Gran Bretanya, Jo Magpie, i el seu recorregut a dit per Turquia, Armènia, Espanya, Alemanya i Grècia. Viatja des de l'any 2009 i en el seu blog també hi inclou receptes de cuina que ha après allà on ha estat.

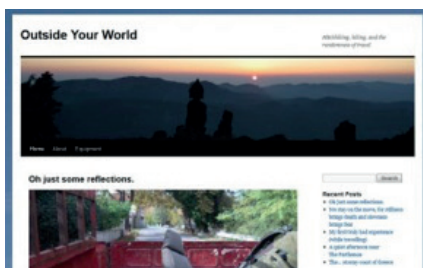
Vinicius de Castro: Blog molt centrat en els països dels Balcans i protagonitzat pel brasiler Vinicius de Castro. Escrit en portuguès i anglès explica que va deixar la seva feina d'agent de màrqueting per viatjar d'Itàlia a Tailàndia fent autoestop. És un personatge atrevit que fins i tot fa broma amb el fet de ser negre i fer dit.

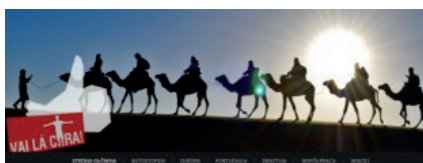
Ciaran Paul: Dirigit per l'escriptor, fotògraf i viatger australià Ciaran Elsworthy i en llengua anglesa ens parla dels seus viatges per la zona de la Mediterrània i el Nord d'Àfrica. En el seu blog hi deixa reflexions per superar els estereotips culturals que de vegades tenim a l'hora de viatjar i conèixer altres cultures diferents de la nostra.

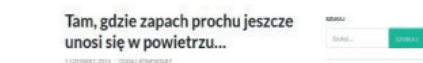
Nederlandlift: Aquest blog és molt curiós perquè l'holandesa Marjan Knippenberg es desplaça en autoestop per anar a la feina. És directiva d'una empresa i té dos fills. Al seu web explica que per ella el fet de fer dit és "una manera sostenible, econòmica i perfecta en temps de crisi per desplaçar-se". Odia buscar aparcament. És una gran promotora de l'autoestop al seu país.

Outside your World: Blog del canadenc Stephen K. i que viatja a dit per països europeus. Va decidir abandonar la seva feina a l'exèrcit, vendre tot el que tenia i sortir a la carretera. Viatja des de l'any 2011.

Vai lá cara: En Tony kososki és un estudiant polonès que va viure un any a Portugal gràcies al Programa Erasmus. Ha recorregut més de 30.000 km en autoestop, la majoria a Sud-amèrica.

Nomad Travellers: Blog del Davide i l'Ottili, italià i romanès, respectivament. Molts quilòmetres a dit a Europa i Indonèsia. Els encanta la vida nòmada, viatjar, aprendre i participar en projectes de voluntariat. Un blog molt interessant on donen consells per estalviar diners, rutes diferents i fotos increïbles.

Kanoklik: Blog de la polonesa Kasia, escrit en polonès però també en anglès. Noruega, Espanya, Turquia o Grècia són alguns dels països que ha recorregut aquesta jove que afirma interessar-li més conèixer gent que recórrer llargues distàncies.

5. Experiències d'alguns autoestopistes⁶

5.1 Albert Casals: creador del “felicisme”⁷

Albert Casals és un jove d'Esparreguera de 28 anys. L'Albert va contraure una leucèmia infantil quan tenia 8 anys i des d'adolescent es desplaça en cadira de rodes. Des dels 15 anys que viatja fent autoestop i amb pocs diners a la butxaca. Ha viatjat per tot el món. A més a més de parlar català i castellà també es defensa en francès, italià i japonès.

Ha explicat la seva experiència viatjant per tot el món en el llibre *El món sobre rodes* publicat per Edicions 62. Conèixer gent i conviure amb ells és el principal estímul per als seus viatges. Sempre explica que s'adapta a la vida de les persones que a més a més de carregar-lo a la carretera, a vegades comparteixen la seva casa amb ell.

El diari *La Vanguardia* va publicar el dijous 19 de març de 2009 una entrevista a Albert Casals. Ell explica que la cadira de rodes no implica cap barrera. També comenta que al principi va ser molt dur per als seus pares acceptar el fet que volgués viatjar sol i en cadira de rodes però que de seguida van entendre que si era el que ell volia i el feia sentir bé, endavant. Es considera una persona plenament feliç: viatja gastant 3 euros al dia. Sempre troba algú que l'acull a casa seva o el convida a menjar alguna cosa. Necessita poques coses i no té por de res. No tem la mort en cap moment. A la motxilla hi porta algun llibre, un bolígraf, un lot, un joc de cartes, una mica de sabó, un parell de pantalons i samarretes, calçotets, una farmaciola, la tenda de campanya i estris per poder arreglar la cadira de rodes quan s'espatlla.

Reconeix haver dormit en platges, vagons de tren, parcs, estacions, comissaries, castells en ruïnes, cases abandonades, coves...

El seu proper repte és recórrer Àfrica oriental i arribar a Madagascar. En cap moment es planteja estudiar o treballar. Explica que quan li diuen que de vell serà pobre si no treballa, els respon que tindrà amics a tot el món. Què hi ha millor que això, segons ell?

5.2 Aleix Ramon: el músic viatger

Aleix Ramon és del Vendrell. Nascut l'any 1993 és músic de professió. En un principi l'Aleix viatjava com pràcticament tothom, de turista. A partir d'una estada d'Erasmus a Bèlgica mentre estudiava Comunicació Audiovisual, va descobrir una nova manera de viatjar.

El diari *Més Digital* de Tarragona va entrevistar-lo el 26 de maig de 2017. En aquell moment havia recorregut diversos països i establí la seva residència a Praga, a la República Txeca. L'Aleix és conscient que viatja amb pocs diners. De fet, gasta una mitjana de 10 euros al dia que bàsicament els destina a menjar. El transport gratuït i el “coachsufing” li faciliten els desplaçaments.

⁶ Les entrevistes senceres es poden consultar a l'annex.

⁷ Segons el protagonista consisteix en el fet de ser principalment feliç.

Ell mateix explica amb les seves paraules en un vídeo a internet en què consisteix el “coachsurfing”: *“allotjament que s’ofereix a les xarxes de forma gratuïta a viatgers”*. Està convençut que la majoria de persones que ofereixen aquest servei no poden viatjar i per tant, deixen que altres cultures entrin a casa seva sense haver-se de moure de casa.

Destaca positivament aquesta experiència perquè menges el mateix que ells i descobreixes noves formes de pensar.

Quan se li pregunta que cal generar diners per poder viure respon que ell és compositor i que per tant, pot compaginar la seva feina amb la seva afició, viatjar en autoestop.

Destaca el fet que s’ha adonat que *“els humans som sorprenentment diferents en algunes coses però alhora sorprenentment iguals en altres encara que siguem de cultures oposades”*.

A Eslovènia va banyar-se en una platja d’algues fluorescents. Ha dormit en un convent de monges i ha viscut durant dues setmanes amb un actor de la famosa sèrie *Juego de Tronos* entre moltes altres coses.

Ha visitat mitja Europa i de moment es queda a Praga.

No es planteja deixar de viatjar. Ha començat a escriure un llibre sobre com viatjar treballant i també té un canal de Youtube, *The Nomad Composer*, on explica els seus viatges.

5.3 Albert Monyarch: l’esperit lliure

L’Albert Monyarch és de Sudanell i ha estat el meu professor d’Economia a 1r de Batxillerat. Havíem parlat alguna vegada del meu projecte de Treball de Recerca i des del primer moment es va oferir a explicar-me la seva experiència com a autoestopista. Sense pèls a la llengua, ell és així, em va escriure un correu aquest estiu en el qual m’explicava algunes de les seves vivències:

“ Vaig començar a fer autoestop per mera necessitat. Quan ets de poble i no tens carnet depens sempre d’altra gent en el transport i jo era i soc un esperit massa anàrquic i lliure com per deixar que el meu destí el regissin els altres.

El primer autoestop el vaig fer per tornar de Lleida a Sudanell perquè el meu pare només em podia venir a buscar a dos quarts de nou, així que si decidia sortir amb els meus amics i amigues de Lleida a donar una volta i beure una cervesa, que no m’agradava i no m’agrada encara ara, i acabava d’entrenar a dos quarts de vuit, en una hora no em donava temps d’arrambar-me a cap de les noies que m’interessaven, molt més que la cervesa. Conseqüentment, li deia al meu pare que ja em portaria el pare d’un amic que vivia al barri de la Bordeta de Lleida i quan creia que arribava l’hora, sempre abans de les deu de la nit, creuava tota Lleida caminant pel camí més curt, passant entremig de tots els carrers plens de camells i drogoaddictes per fer cap a la carretera que duia a Sudanell. Em posava sota un fanal i com que coneixia tots els cotxes del poble, ja de lluny sabia si era algun veí i,

per tant, em pujaria. De fet només una persona del poble m'ha vist i no m'ha pujat en tres ocasions. Mai vaig esperar més d'un quart d'hora. Aixecava el polze i esperava. En aquella època tenia 13 anys.

Quan vaig començar a tenir edat d'anar a festes majors, sempre feia cap al pub del poble a veure qui es desplaçava al lloc que m'interessava i per tornar sovint feia autoestop ja que alguns havien begut massa i no volia tornar-hi o es quedaven fins massa tard. Jo quan creia que ja no hi havia res interessant a fer em posava a l'encreuament del poble per marxar i sempre passava un o altre, algú que havia de matinar per treballar o una parella que tornava a casa més aviat.

L'any 2007 vaig fer la volta a Espanya en autoestop, sortint de Sudanell i arribant a Sant Antoni de Portmany. En aquest viatge vaig inventar l'autoestop induït: és senzillament fer autoestop però sense esperar que et parin, fent parar tu els cotxes i després preguntant. És la millor opció per sortir de les grans ciutats. Fas com que creues un pas de zebra o en un pas de zebra amb semàfor i vas preguntant. Al meu favor sempre he tingut que la meva "caradura" i la meva "gordura" em fan semblar una persona sana, no com el clàssic drogoaddicte prim o delinqüent que la gent tem parar pels prejudicis que té. Sempre he cuidat molt l'estètica, (he anat ben vestit, ben afaitat i net), i és el punt clau perquè et parin. En l'autoestop induït utilitzava les millors paraules per tal de causar bona impressió i funcionava quasi al cent per cent.

He fet dit per Argentina, Xile, Bolívia, Perú, Cuba, Marroc, Senegal, França, Espanya, Anglaterra i Brasil.

La gent m'ha parat per tot tipus de motius, però bàsicament n'hi ha hagut tres: per empatia (també n'havien fet), perquè em coneixien i per tenir vides molt avorrides.

Els dos primers s'expliquen per si sols... el tercer perquè tots desitgem per naturalesa ser lliures, però no tots en tenim la valentia necessària. I així, la gent et para perquè suposes alguna novetat a la seva vida i els permetes trencar la seva rutina i potser fer volar coloms per un dia. El cas més cridaner va ser un autònom que anava a treballar a les set del matí i quan em va parar va decidir agafar-se el dia lliure i ensenyar-me totes les meravelles ocultes del Valle del Jerte.

Me n'han passat de tots colors: un portuguès begut em volia portar de festa amb ell. Un matrimoni em va oferir fer de cangur durant unes hores dels seus dos fills que ja no suportaven més i a canvi em van pagar un bon dinar de cinquanta euros i em van passejar pel parc dels Picos d'Europa. També em va parar un senegalès que em va demanar la samarreta de la selecció catalana que portava i a canvi m'oferia una proposició que no podia acceptar de cap de les maneres. Igualment, li vaig regalar la samarreta. En un altre viatge un camioner em va proposar que conduís jo el camió una estona perquè estava cansat i ho vaig rebutjar amablement. I la millor: un home i la seva neboda em van parar i em van dir que anaven a dinar i que anés amb ells. Quan van veure que anava vestit de blanc em van dir que allò era el destí i vaig acabar tota la nit cantant cançons religioses en portuguès i bevent ayahuasca en la celebració d'una

secta al·lucinògena que es diu Santo Daime. Vaig vomitar l'ayahuasca però no vaig tenir les al·lucinacions pertinents.

L'esperit d'aventura del neandertal que portem dins crec que sovint ha estat darrere de la meva voluntat de fer autoestop.”

5.4 Juan Pablo Villarino: l'argentí que no perd mai la calma

Al llarg d'aquest treball he llegit informacions molt variades relacionades amb el tema de l'autoestop però una de les persones que des del primer moment em va enganxar més va ser l'argentí Juan Pablo Villarino. Psicòleg, escriptor, periodista i fotògraf de quaranta anys des de l'any 2005 recorre el món fent dit o en bicicleta de vegades sol o amb la seva parella. A l'apartat dels millors blogs ja he mencionat el seu: *Acróbata del camino* i també alguns dels seus llibres. És el fundador d'*Autostop Argentina*, la primera comunitat en línia de viatgers independents a llatinoamèrica. L'any 2009 va escriure el llibre *Vagabundeando en el eje del mal* que descriu el viatge a dit des de la població irlandesa de Belfast fins a Afganistan passant per Turquia, Síria, Egipte, Iran i Iraq . Segons el propi autor un dels objectius del viatge era: *recorrer los países del llamado eje del mal ⁸, con la voluntad de mostrar el rostro humano de las buenas gentes que viven en esa parte del mundo demonizada arbitrariamente por la mirada occidental.*

El llibre val molt la pena perquè explica l'experiència del seu dia a dia, els reptes, les alegries, les dificultats i frustracions que es troba pel camí i sobretot intenta desmuntar molts dels prejudicis que tenim els occidentals cap aquests països i la seva gent.

A continuació cito un fragment de l'inici del llibre:

“La mañana del uno de mayo de 2005 cerré por última vez la puerta de mi casa en Belfast, Irlanda del Norte, donde había vivido durante un año, trasplantado desde mi Argentina natal. Tenía veintisiete años, el pelo corto y ninguna tarjeta de crédito. (...) El desafío que había germinado durante mis años de universitario era circunnavegar el mundo haciendo exclusivamente autostop, siguiendo la estrategia del caracol, que lleva todo lo que posee a sus espaldas. En un sentido amplio, pretendía interrogar a la intemperie a lo largo del planisferio, fiel a la misión de relevar el orbe entero para conjugar mis suelas con los estoicos meridianos. Encontraba algo bello en clasificar los oasis de los desiertos y volverme catador de paradas de camiones, y no en secreto confiaba en reconciliarme con la humanidad(...) ¿ Por qué a dedo? Como en ocasiones anteriores, el autostop, que padece su propia mala reputación, probaría ser un medio de transporte ideal y este viaje en particular me permitiría la máxima exposición al paisaje humano local, a las personas comunes que trabajan y sudan bajo cualquier bandera y que nunca (nunca) habitan los titulares.”

⁸ Expressió que va utilitzar el President americà George W. Bush en el seu discurs el dia 29 de gener de 2002 al Congrés dels Estats Units amb les paraules següents: “Estats com aquests (Iraq, Iran i Corea del Nord) i els seus aliats terroristes constitueixen un Eix del Mal.”

5.5 Famosos autoestopistes

Molts personatges públics coneguts a nivell mundial han manifestat haver fet autoestop en més d'una ocasió.

Bono, cantant del grup *U2* es trobava a Vancouver un dia que plovia a bots i barrals. No va dubtar gens en estirar el dit perquè algú l'aturés. La persona que ho va fer va aconseguir dues entrades pel concert que se celebrava uns dies després.

L'actor Tom Cruise també recorda haver utilitzat l'autoestop quan tenia divuit anys i havia de presentar-se a diverses proves per participar en alguna pel·lícula. Eren els seus inicis i no tenia ni diners ni cotxe.

Jim Morrison, cantant del grup *The Doors*, acostumava a fer dit quan anava a l'institut. Des de sempre va tenir una personalitat molt marcada i explica que havia arribat a rebutjar pujar en un cotxe si veia que el conductor "no semblava prou interessant".

L'escriptor americà Jack Kerouac⁹ va ser un dels personatges famosos que va desplaçar-se en autoestop més vegades. Fins i tot va escriure un llibre, *On the road. The original scroll*¹⁰, on narra la vida a la carretera. Va morir als 47 anys víctima d'una cirrosi. Encara avui en dia se'l considera un dels escriptors americans més destacats però també més irreverents del segle XX.

Kerouac escriu en el seu llibre:

"Vaig conèixer en Neal poc després que es morís el meu pare. Jo acabava de recuperar-me d'una greu malaltia de la qual no em prendré la molèstia de dir res tret que va estar relacionada amb la mort del meu pare i amb la sensació espantosa que tot era mort. Amb l'aparició del Neal per a mi va començar aquella part de la meua vida que es podria anomenar la meua vida a la carretera. Abans jo sempre havia somiat anar a l'oest, veure el país, però tot eren plans inconcrets i mai no aixecava el vol. En Neal és el paio perfecte per a la carretera perquè de fet ell va néixer a la carretera, el 1926, mentre els seus pares creuaven Salt Lake City en una cafetera, de camí cap a Los Angeles (...) La mare estava d'acord amb el meu viatge a l'oest, va dir que m'aniria bé, que havia treballat molt durant tot l'hivern i m'havia quedat massa a casa; ni tan sols va renegar gaire quan li vaig dir que de tant en tant hauria de fer autoestop, ja que normalment allò li feia por, però va pensar que m'aniria bé. L'únic que volia era que tornés sencer (...) Un matí, després de doblegar els confortables llençols del meu llit per darrer cop, vaig sortir amb la meua bossa de lona en la qual havia ficat unes poques coses essencials, vaig deixar una nota a la mare, que era a la feina, i vaig emprendre el viatge cap a l'oceà Pacífic."

Viatges de Jack Kerouac a través d'Amèrica

⁹ Lowell, Massachusetts, 12 de març del 1922 - St. Petersburg, 21 d'octubre del 1969. Va ser un novel·lista i poeta americà, d'arrels canadenques i membre de l'anomenada generació "beat". Aquesta generació va iniciar un moviment social i literari que pretenia canviar la societat americana afectada per la depressió econòmica i la II Guerra Mundial.

¹⁰ *A la carretera. El rotlle sencer*. Barcelona, Edicions 62.

6. L'autoestop: una pràctica legal?

Circulen molts mites relacionats amb la legalitat o il·legalitat de la pràctica de l'autoestop però a Espanya i en la majoria de països europeus fer dit és una activitat permesa sempre i quan no es realitzi en una autopista o autovia.

“Queda prohibida la circulación de peatones por autopistas y autovías, salvo en los casos y condiciones que se determinan en los apartados siguientes.

Los conductores de vehículos que circulen por autopistas o autovías deberán hacer caso omiso a las peticiones de pasaje que reciban en cualquier tramo de ellas, incluidas las explanadas de estaciones de peaje.”¹¹

Aquest estiu he passat uns dies de vacances a Sicília i en les autovies i autopistes per les quals he circulat s'hi pot veure cartells on s'adverteix de la prohibició de fer autoestop en aquests llocs.

També he llegit a la xarxa diverses opinions de viatgers que utilitzen aquest mètode per desplaçar-se. La majoria veuen l'autoestop com una manera accessible de veure mon i recomanen països com Romania, Lituània, Eslovènia, Polònia i Alemanya per fer-hi una ruta. En canvi per la manera de conduir i pel caràcter aspre de la gent no tornarien a fer autoestop a Itàlia o a Montenegro.

A nivell mundial els països amb més bona valoració a l'hora de fer-hi autoestop per l'amabilitat i la predisposició dels conductors són: Argentina, Perú, Bolívia i Cuba.

D'altra banda Iran, Afganistan i Iraq són els països menys recomanats pels autoestopistes. La majoria comenten que la diferència cultural i el factor religiós extrem els converteix en països complicats per fer-hi una ruta.

¹¹ Article 125 del Código de Circulación.

PART PRÀCTICA

7. Quadern de viatge

He de dir que he procurat escriure aquest quadern dia a dia. De vegades, si estava molt cansat al vespre, només anotava quatre idees que em permetessin recordar el que havia viscut aquell dia per redactar-ho més endavant.

7.1 Dia 0:

Avui és diumenge dia 1 de juliol. Fa molta calor i soc a casa preparant la motxilla perquè demà començo el viatge en autoestop cap al sud de França. Aquest projecte serà el meu Treball de Recerca i l'he anomenat: el món en un dit. La solidaritat social al món de l'autoestop. Ara que hi penso no recordo exactament com i quan vaig decidir que el meu treball seria aquest. El que sí vaig tenir clar al llarg de l'ESO i quan senties parlar al pati als més grans de l'institut dels seus possibles Treballs de Recerca, que el meu seria un projecte pràctic. Perquè d'alguna manera, un Treball de Recerca, ve a ser això, una recerca. No tenia ganes de muntar un treball a partir d'informació que hauria de treure bàsicament de la xarxa i potser d'un parell o tres de llibres.

No obstant això, no vaig ser del tot conscient que això era seriós i tiraria endavant fins que vaig presentar a la tutora el full on constava el títol i el que pretenia fer.

He de dir que en cap moment he tingut por de l'experiència però sí que és cert que m'he plantejat molts dubtes: seré capaç de posar-me a la carretera i fer dit? Hauré d'esperar-me molt? Com em mirarà la gent que passi i no s'aturi? Què li he d'explicar al conductor que

para per portar-me? Podré seguir la ruta que tinc marcada o hauré d'improvitzar canvis? On dormiré cada nit si no puc reservar allotjament perquè tampoc sé on seré cada dia? Encara que vagi acompanyat de la meva mare, com ho viuran els de casa? Si tot em surt bé podré reescriure la meva experiència de manera que els que la llegeixin puguin fer-se una idea del que he viscut?

Ja ho veieu, molts dubtes que penso que són normals quan un té 16 anys i sempre ha viscut tranquil a casa.

Com us deia abans preparo la motxilla: és una motxilla verda ni molt gran ni molt petita. La veritat és que no vull carregar molt pes perquè sé que

l'hauré de portar a les espatlles tot el viatge. Hi porto la roba necessària per passar quatre o cinc dies, una llibreta i un bolígraf per prendre notes, una guia de França, una possible ruta impresa i un mapa. També hi incloc les enquestes que faré a tots aquells que m'aturin i per descomptat, crema solar, ulleres de sol i bon calçat per suportar millor el temps d'espera.

He de pensar endur-me una ampolla d'aigua ben fresca, una mica de fruita i fruits secs per fer-ho tot més fàcil.

Aniré a dormir aviat i tot i que estic inquiet segur que l'experiència serà molt positiva i aprendré moltes coses. Fins demà.

7.2 Dia 1:

Avui després de dutxar-me he esmorzat un bon entrepà i abans de sortir de casa he revisat que no em deixés res. M'he carregat la motxilla a l'esquena i el meu pare m'ha acompanyat en cotxe fins al rètol de sortida d'Artesa de Segre direcció a Ponts. La veritat és que hi he arribat una mica nerviós perquè veia que ja no hi havia marxa enrere però allhora també estava content i amb ganes de passar-m'ho bé.

He estat conscient que aquella experiència tindria les seves dificultats des del minut u. Per què? Perquè m'he esperat vint-i-cinc minuts a què algú s'aturés i han passat sense fer-ho uns vint-i-vuit cotxes però el que més m'ha cridat l'atenció és que la majoria de vehicles que han passat de llarg en coneixia als seus ocupants, quasi tots, gent del poble. I per què no s'han aturat? Bàsicament perquè no s'han adonat que hi havia algú plantat allà a la carretera esperant ser recollit i algú altre no ho ha fet perquè no m'ha conegut. Per tant, de seguida he entès que la gent que em trobés al llarg del viatge evitaria mirar-me, simplement passaria de llarg fent-ho veure o fins i tot ni em veuria.

L'Eduard s'ha aturat per preguntar-me on anava. Condueix un Mercedes fosc

i em diu que ell va fins a Ponts i que si vull, m'hi pot atansar. Té l'edat dels meus pares i no he parlat mai amb ell però sí que l'he vist pel poble. Són pocs quilòmetres de distància els que separen Artesa de Segre i Ponts però hem parlat tota l'estona. M'ha explicat que ell havia provat de fer autoestop al Vietnam i que no li havia anat gaire bé però que l'experiència havia valgut la pena. Com tots els conductors que m'aturaran al llarg del viatge em pregunta què faig a la carretera. I li explico. Li agrada molt la idea i m'anima a què el viatge em sigui fàcil.

L'estona que faig dit a Ponts, pràcticament dues hores a les onze del matí d'un dilluns que fa una calor d'espant, la recordo com un dels moments més difícils del viatge i suposo que sentint-me tan a prop de casa la temptació de fer-me enrere hi és present. Passen de llarg tres cents-setanta cotxes. La sensació és una mica com a Artesa però a gran escala. Si allí només n'han passat vint-i-vuit, aquests tres-cents-setanta un darrere l'altre són una agonia.

No he pensat a dir que perquè els conductors entenguin una mica què hi faig jo aquí porto un rètol prou gros on es pot llegir: Treball de Recerca/Project d'investigacion/High School Project. Tres llengües: la meua, la veïna i la internacional.

Sí que he de dir que hi ha cotxes que no s'aturen però sí que redueixen la velocitat per poder llegir el que hi posa al cartell.

Bé, tornem a la carretera. Passa per davant un Opel Astra que sembla disposat a aturar-se però no ho fa. És curiós perquè aquest cotxe aparca una mica més enllà de la recta on jo em trobo i al final fa marxa enrere i s'atansa on estic. Hi ha dos nois joves a dins del vehicle. El conductor em diu que va cap a Andorra i què hi faig aquí. Li explico el meu projecte i em pregunta on vol que em deixi i li dic que a Oliana ja m'està bé. Així que pujo al cotxe i em presenta al seu acompanyant. És un noi de Malta, només parla anglès i es dirigeixen a Andorra a gaudir d'un cap de setmana de compres i relaxació.

El noi que condueix té uns trenta anys i em comenta que ha decidit aturar-se perquè més d'una vegada també ha viatjat fent autoestop, de vegades l'han aturat i d'altres no i sap el que és esperar-se i desesperar-se a la carretera. Durant el trajecte m'explica que ell encara recorda el seu Treball de Recerca. El va gaudir perquè el va fer d'un tema que l'interessava, l'exili i la Guerra Civil. Em diu que segur que me'n sortiré molt bé, perquè és un tema pràctic i que senzillament hauré d'escriure allò que viuré durant uns quants dies. Quan arribo a Oliana els agraeixo el viatge de franc i tots dos em desitgen tota la sort del món, en català i en anglès.

Quan arribo a Oliana decideixo menjar una mica. Els meus pares tenen una amiga a Artesa de Segre, la Montse que és d'Oliana. La seva mare, la Maria, hi passa els estius i m'hi atanso a veure si la trobo a casa i puc reposar una estona. El que ha estat més difícil de la carretera no són les llargues esperes, sinó el sol i la calor.

La Maria m'ofereix beure fresc i després de mitja horeta de repòs torno a la carretera no sense escoltar els consells que sempre donen les padrines: "vigila, sobretot i a veure on arribes."

Durant tot el viatge, de principi a fi, he estat conscient que la gent del meu voltant s'interessava i preocupava per on parava. En acabar el primer dia i revisar el compte d'Instagram vaig veure com, per exemple, la Glòria, una professora d'Artesa que viu i treballa a

Oliana m'oferia un refresc al meu pas pel seu poble. Li agraeixo el detall i em sap greu no haver-ho vist a temps.

Seguim. El tram d'Oliana a la Seu d'Urgell continua sent difícil pel que fa als cotxes que hi circulen sense aturar-se. En compto cent set durant les dues hores que m'espero dret al costat de la carretera. Segurament hi haurà coses d'aquest viatge que d'aquí a uns anys no recordaré però el que sí que crec que sempre tindrè present és com et mira la gent que no s'atura. És una barreja de què fas aquí, m'aturaria però no et conec i després el millor: el cotxe ple. L'excusa perfecta. Ja som cinc i no et puc parar però si anés sol...

També hi ha el que passa i t'indica amb el dit que es queda a la població però veus que el cotxe s'allunya carretera amunt...

El que sí que agraeixo al llarg de tot el viatge és la salutació dels que passen en moto. No em poden pujar: no vaig sol i no porto casc però tots em saluden en passar ja sigui aixecant la mà, fent sonar el clàxon o disculpant-se per no poder carregar-me.

És veritat que a Oliana m'espero molta estona però val la pena perquè hi conec un senyor català, jubilat i que fa més de trenta anys que viu a Andorra. Condueix un Mercedes que té uns quants

anys i només aturar-se em diu: "vaig cap a Andorra". Li demano si em pot portar fins a la Seu d'Urgell i em diu que cap problema. Puja de Barcelona. No li agrada l'aire condicionat i condueix amb les finestres del cotxe ben abaixades.

Una vegada més explico què hi faig a la carretera. Em diu que ell de jove també n'havia fet d'autoestop però que ara tot això "s'ha perdut per culpa de tot el que sents a les notícies. La gent no se'n fia i és normal amb tot el que passa al món." Li agraeixo que s'hagi aturat i em diu que "només pensar amb la calor que fa no he pogut passar de llarg."

Durant el trajecte m'explica que ha treballat molt al llarg de la seva vida però ara que ja té més de setanta anys viu tranquil. Em fa molta gràcia perquè encara que sigui català condueix com un andorrà: pitjant l'accelerador. Un parell de cops ha de frenar en adonar-se de la velocitat i dels radars. "Quan parlo em despisto", em diu. En arribar a Organyà hi ha operaris que treballen a la carretera. Restem aturats durant uns deu minuts i el pobre home es comença a posar una mica nerviós: "m'esperen a dinar a les dues i no hi arribaré. Jo no soc d'arribar tard. A més a més abans de començar a dinar m'agrada saludar tothom i avui m'anirà molt just tot això." Jo li dic que si explica el que li ha passat tothom ho entendreà però ell afirma que "hauria d'haver sortit amb més temps de Barcelona." Tot un senyor. Hi passo una molt bona estona.

Quan arribo a la Seu d'Urgell són més de les dues de la tarda. Penso que amb el sol que cau potser hauria d'esperar-me una estona abans de tornar a la carretera.

No tinc gana però sí molta set i se m'ha acabat l'aigua que portava de casa. Així que busco un bar, em bec un bon suc de taronja i reposo una estona més.

Al cap d'una hora, que fa la mateixa calor o més, decideixo que he de continuar perquè aturat no avanço. Travesso el llarg passeig de la Seu d'Urgell i m'aturo al

final de tot, prop del rètol que indica direcció cap a Puigcerdà.

M'hi passo al voltant d'una hora i circulen davant meu pocs vehicles, uns seixanta-set. És l'hora de la migdiada i es nota en el trànsit. Començo a pensar que la tarda serà llarga però al final no és així. S'atura un Suzuki de color blanc. És el Pere que viu a Alp i ha baixat a la Seu a acompanyar els seus pares que agafaven l'autobús per tornar a casa. Diu que ja m'ha vist de baixada i que ha pensat que quan tornés a pujar cap amunt, si encara hi era, em carregaria.

Una vegada més, l'explicació. De seguida em comenta que està molt bé això que faig i parlem una mica de la vida a la Cerdanya, molt més fresca que a les terres de Ponent. Perquè en realitat el Pere és de Menàrguens, un petit poble al costat de Balaguer. És mestre en una escola de Puigcerdà i viu a Alp. Fa trenta anys va pujar a fer una substitució i s'hi va quedar. De tant en tant es desplaça al seu poble d'origen però la calor ja l'atabala. És curiós que petit és el món de vegades: la seva filla va de colònies a Santa Maria de Meià, el poble veí en el qual jo estiejo. Diu que aquella zona del

Montsec també li agrada molt sobretot les fonts i el paisatge.

Durant el trajecte també recorda haver ajudat al seu fill gran quan li va tocar fer el seu Treball de Recerca.

Mentre condueix i suposo que per defecte de mestre em va comentant el paisatge i per on passem. De camí cap a Alp deixem enrere Estamariu, Arsèguel, Aristot, Toloriu, Martinet, Montellà, Prullans, Bellver de Cerdanya, Baltarga, Prats, Mossoll i Alp. Tots ells, pobles de la Cerdanya que comparteixen cases de pedra amb teulades de pissarra, campanars esvelts, un paisatge verd ple de roca, arbres i hostals de fusta on passar la nit.

Quan arribo a Alp el Pere m'acompanya, no sense abans desitjar-me molta sort, al bar del poble, el Casino, on menjo un entrepà. També m'indica on puc trobar lloc per dormir i li agraeixo.

La tarda a Alp és tranquil·la. Passejo pel poble: carrerons estrets, poc soroll i ocells que canten. Poca gent encara. Som a principis d'estiu. M'assec en una terrassa per prendre alguna cosa. El cambrer m'explica que tenen feina estiu i hivern. A l'estiu perquè tenen relativament a prop la Vall de Núria que molta gent visita i a l'hivern les pistes d'esquí de la Molina.

Quan me'n vaig a dormir em costa una mica agafar el son perquè el campanar toca les hores i em sembla tenir-lo al costat de llit. A Vilanova el campanar també toca però aquest estiu encara no hi he estat. Necessites dos o tres dies per acostumar-te al so i després ja no el sents.

7.3 DIA 2:

El matí és fresc a Alp. Després d'un bon esmorzar em carrego la motxilla i camino cap al rètol direcció a Puigcerdà. El poble està molt tranquil i pocs vehicles hi circulen. Només

m'espero trenta minuts i s'atura un Honda Civic. El condueix el Jaume, un veí d'Alp, fotògraf de professió però també monitor d'esquí durant la temporada d'hivern. Es dirigeix a l'Oficina de Turisme de Puigcerdà. A mi ja em va bé perquè m'aturaré a demanar algun mapa i informació de la zona. El Jaume m'explica que ell acostuma a fer autoestop per pujar a les pistes d'esquí durant la temporada d'hivern i que per aquest motiu s'ha aturat per carregar-me.

Quan arribo a Puigcerdà acompanyo el Jaume a l'Oficina de Turisme i és allà on conec a la Jèssica. La Jèssica és una jove, resident a la zona, que m'aconsella el camí que he

d'agafar per anar a la pròxima destinació: Bourg Madame. Em diu que la manera més econòmica de fer-hi cap sense fer autoestop és anar-hi a peu, uns tres quilòmetres. Els recorro amb la motxilla a l'esquena però aquí ja no hi fa tanta calor. No hi ha cap pas fronterer i per casualitat em trobo travessant un

pont sobre el Riu Segre "le Sègre", arribant finalment a territori francès. Decideixo parar a descansar en un bar que hi ha al costat de correus, "la Poste", i beure'm una Coca-Cola.

De tornada a la carretera hi circulen pocs vehicles. Després d'un parell d'hores d'espera i sense èxit decideixo arribar a Mount Louis en bus. A l'Oficina de Turisme, la Jèssica em va comentar que si em trobava amb dificultats i volia fer una part del trajecte en bus n'hi havia un que cobria la distància entre Bourg Madame i Perpinyà. S'atura a moltes poblacions pel camí però pots fer tot el recorregut pagant només un euro. Compro el bitllet i pujo.

L'autobús va bastant ple i m'assec al costat d'una senyora. De seguida em pregunta en francès cap on vaig però li dic en anglès que em disculpi però no parlo francès. Llavors quan li dic que soc català em diu: *“doncs parlem en català, bien sûr”*¹²

La senyora m'explica que els seus pares eren catalans però que es van exiliar a França. Ella ja va néixer allà però com que tenia unes cosines a Barcelona que visitava als estius entenia i parlava el català. També em diu que a casa en parlava amb els pares però quan es va fer gran es va casar amb un francès, els pares van morir i la vida lluny de Catalunya, la llengua francesa es va convertir en la seva llengua habitual.

No el parlava gens malament encara que se li notava un accent afrancesat. De totes maneres em diu que està contenta: els seus fills no parlen ni entenen el català i sí el castellà però el seu nét, sí. Estudia a la Universitat de Vic i l'ha hagut d'aprendre.

Arribo a Mount Louis i m'impressiona el poble: només entrar hi veus una gran muralla que envolta el poble que es troba més elevat. Hi ha bastants turistes. És un lloc petit que antigament es coneixia com a Vilar d'Obança però va ser rebatejat amb el nom de Mount Louis en honor al rei francès Lluís XIV, monarca que encarregà la fortalesa militar on es troba la vila.

Hi passejo una estona fins que arribo a una esplanada on hi ha unes quantes caravanes. Allà conec al Philippe, un senyor belga jubilat que endreça la caravana. Em deixa fer una foto al

¹² Expressió francesa que vindria a significar “per descomptat.”

costat de la caravana però ell vol sortir d'esquena. "No m'agraden les fotos", em diu. En aquest moment viatja sol. Està casat i té els fills grans i s'ha escapat uns quants dies. És un home de poques paraules però està d'acord a acompanyar-me.

El viatge cap a Perpinyà és molt tranquil. La carretera té unes quantes corbes però és poc transitada. Travesso diversos pobles tots ells molt bonics: Fetges, Fontpédrouse, Thuès, olette, Serdinya, Villefranche, Prades, on veig un rètol que hi posa *Pays catalan* i arribo a Perpinyà. Tota aquesta zona forma la Catalunya de Conflent amb la seva capital de comarca, Prades. Li agraeixo al Philippe que m'hagi portat fins aquí.

A Perpinyà m'allotjo en un petit hostal davant mateix de l'estació de trens. És una ciutat d'uns cent vint-i-dos mil habitants i se la considera la capital del Rosselló i de la Catalunya del nord. Des de l'any 2010 el català és llengua oficial juntament amb el francès però no es nota pas, ja que amb tothom qui parlo ho fa en francès.

Acabo el dia passejant pel barri de Sant Joan, el més antic de la ciutat i on hi ha bona part dels edificis històrics: la Llotja de Mar, el Palau de la Diputació, la Casa de la Ciutat, en francès, *Mairie*, que vindria a ser

l'Ajuntament de la vila i la Catedral de Sant Joan, anteriorment església gòtica i actualment catedral. Té una sola nau de gran amplitud: 80 metres de llarg, 18 d'ample i 26 d'alçada amb set voltes de creueria. Hi ha un orgue i uns vitralls plens de color. La veritat és que impressiona molt visitar-la.

Al vespre sopo en una petita terrassa a prop de l'hostal i me'n vaig a dormir.

7.4 Dia 3:

Possiblement ha estat el dia més difícil amb diferència d'ençà que vaig sortir de casa. He esmorzat aviat i he tornat a la carretera. La meva idea era viatjar cap a la ciutat de Narbona i d'allí arribar fins a Carcassonne. Després d'un matí sencer esperant que algú s'aturés me'n torno a l'hostal, em dutxo i descanso una mica. El propietari de l'hostal em comenta que "abans era molt més fàcil fer autoestop i que et possessis on et possessis algú sempre parava. Avui tot ha canviat". Ell recorda haver fet autoestop i fins i tot l'aturaven els camions però em diu que *ara sap del cert que tenen totalment prohibit pujar algú a la cabina.*

Com queestic una mica decebut decideixo que avui no és el meu dia i em prenc la tarda lliure. A les dues del migdia agafo un tren direcció a Carcassonne. S'atura a Narbona i allí n'agafo un altre cap a Carcassonne. En total poc més d'una hora de trajecte. El tren va bastant ple, sobretot de turistes. N'hi ha molts que carreguen

la bicicleta per fer ruta més endavant. Arribo a Carcassonne i em sembla una gran ciutat de contrastos, moderna i alhora antiga. L'atractiu principal és la seva ciutat medieval, *la Cité*, on s'alça un imponent castell medieval del segle XII declarat per la UNESCO Patrimoni Nacional de la Humanitat.

Pel que m'explica una noia molt simpàtica que parla castellà a l'Oficina de Turisme, la ciutat està dividida

en dues zones que s'uneixen a través d'un pont. La part medieval està envoltada per més de tres quilòmetres de muralla. Em diu que visitar *la Cité* és gratuït. Pregunta si he de comprar l'entrada per accedir al castell però si ets menor d'edat la visita continua sent gratuïta. M'hi arribo caminant tranquil·lament passejant pels carrers empedrats. Hi passo un parell d'hores i el que m'agrada i m'impresiona més són les vistes des de dalt de tot de la muralla del castell. Abans de marxar visito la basílica de Saint-Nazaire¹³ i m'agrada molt. Està plena de gent però el silenci és absolut.

La tarda s'acaba i agafo el tren de tornada que continua anant molt ple. El tren s'atura un altre cop a cada estació i en totes puja i baixa gent. Quan arribo, una dutxa i a descansar.

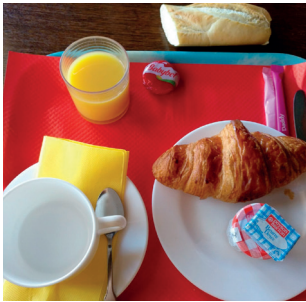
Deixant de banda el sol i la calor la segona cosa que potser recordaré com a més negativa és la meua estada a França: no l'he trobat un país acollidor, ni als francesos simpàtics o atents, més aviat al contrari, malhumorats i una mica altius però també penso que això m'ha passat aquesta vegada i viatjant d'una determinada manera i que potser quan sigui més gran, si hi torno, l'experiència serà molt diferent. Tampoc no he entès gaire el fet que pràcticament ningú sigui capaç de comunicar-se en anglès. Ja sé que si tu visites un país el problema el tens tu si no en coneixes la seva llengua però a mi em sembla que els catalans som diferents pel que fa a això: no ens molesta haver de canviar de llengua, del català al castellà

¹³ Inclosa en l'àmbit de la Ciutat fortificada de Carcassonne i antiga catedral, va ser declarada basílica menor pel Papa Lleó XIII l'any 1898.

o a l'anglès. L'important és poder-te comunicar i em va fer la impressió que en aquest tema, els francesos són bastant intransigents.

7.5 DIA 4:

Em desperto aviat, em dutxo i esmorzo una mica. No soc gaire de menjar dolç, més aviat m'inclino per un bon entrepà de fuet o pernil salat però el que sí que tenen bo a França són els croissants de mantega. Me'n menjo un parell i un bon suc de taronja.

Després de l'experiència d'ahir al matí decideixo agafar un tren de Perpinyà a Girona i en arribar a Girona tornar a casa altre cop fent dit. Dies després, quan ja soc a casa i reviso tot això que he escrit al llarg del viatge me'n penedeixo una mica de no haver estat potser prou insistent mentre em trobava a França. D'alguna manera vaig rendir-me i no vaig ser capaç de reconduir la situació. Em sentia superat i l'únic que volia en aquell moment era tornar a entrar a territori català, sentir-me a casa. Tampoc penso que aquella decisió fos molt dolenta. La vaig prendre en aquell moment i no hi ha marxa enrere però en volia deixar constància.

El viatge en tren cap a Girona dura poc més d'una hora. A Girona hi fa molta calor i no tinc gaire clar on m'he de situar per anar direcció cap a Vic. Pregunto a un taxista que espera fora l'estació de trens i em diu que el millor lloc és una rotonda que es

troba una mica més enllà, direcció a l'aeroport. No m'agrada gaire la idea perquè al llarg del viatge sempre he intentat col·locar-me en rectes prou llargues perquè els vehicles poguessin aturar-se fàcilment però decideixo arriscar-me. Abans de marxar veu el rètol que porto i em pregunta què estic fent. Li ho explico i em diu que ell fa molts anys que fa de taxista i que una vegada que estava fora de servei va veure un parell de monges que feien autoestop i va decidir aturar-se. Anaven carregades amb maletes i una vegada les va tenir al cotxe se'n va adonar que una d'elles portava a sota l'hàbit uns pantalons curts ratllats i les cames peludes. Diu que en aquell moment no sabia què fer però va fer veure que el cotxe no engegava i els va demanar que baixessin a empènyer-lo. Quan van ser fora va arrencar sense pensar-s'ho i se'n va anar amb les maletes cap a la Caserna de la Guàrdia Civil. Les maletes eren plenes d'objectes robats! Mai més ha tornat a aturar algú a la carretera ni ho pensa fer.

Arribo a la rotonda i la veritat és que esperava que fos pitjor. Només tres sortides: una cap a Girona centre, l'altra cap a l'aeroport i l'última que és la que a mi m'interessa direcció a Vic. Em col·loco a un marge de la rotonda que està sense asfaltar i on es pot aturar bé un cotxe. Tinc la sensació que m'hi passaré una bona estona i quan fa una hora llarga que

espero i després que hagin passat uns cent setanta-vuit cotxes de llarg arriba el Jordi. Baixa la finestreta del Fiat Punto i em pregunta cap on vaig. Li dic que direcció a Vic i pujo al cotxe. Em comenta que he tingut tota la sort del món perquè normalment agafa una altra sortida però que avui se l'ha passat. Ves, havia de ser així. El viatge amb el Jordi és molt divertit. Viu a Terrassa i passa moltes hores a la carretera perquè treballa de comercial. Pràcticament sempre s'atura a carregar autoestopistes, per ajudar l'altra gent i per anar acompanyat. M'explica moltes coses: ha estat un temps sense treballar però ara això ja ha passat. També em diu que cada vegada més li agrada la cuina vegetariana. Parlem del canvi del negoci tèxtil a la zona de Terrassa i de l'antiga colònia, avui en dia, desapareguda. Saltem de tema en tema i el viatge se'm fa molt curt.

Quan estem a punt d'arribar a Vic li pregunto on puc dinar i em diu que el millor que puc fer és aturar-me a l'àrea de servei de Gurb. Allà hi para molta gent i potser em serà fàcil que algú em carregui. Accepto l'ofertament però potser no ho dic prou convençut i en un acte d'extrema generositat em diu: *“fem una cosa. Jo ara vaig a Vic perquè he de fer una visita. Dinaré allà. Com que he de tornar a passar per aquí, si vols, m'aturo i si veig que encara hi ets, et porto fins a Manresa”*. Tracte fet.

He passat llargues estones a la carretera i et sents malament quan la gent no s'atura però el que sí que vull deixar clar és que totes les persones que es van aturar i em van carregar als seus cotxes van tractar-me d'allò més bé i em van facilitar certes coses

que quan viatges així s'agraeixen: deixar-te en un lloc concret perquè et serà més fàcil que et carreguin, buscar-me allotjament, oferir-me aigua, regalar-me un mapa per si de cas... mai els ho agrairé prou.

L'arribada a Gurb resulta ser una de les situacions més còmiques de tot el viatge. Avanço que el temps d'espera és de zero minuts i que em carrega el primer cotxe, bé, en aquest cas una furgoneta Ford carregada de matalassos.

Només baixar del cotxe del Jordi i agrair-li el viatge veig un senyor que em mira amb cara de jo a tu et conec. És el Quique i és del meu poble. Sap que soc de viatge perquè la Maribel, una veïna d'Artesa i mare d'un amic meu, li va estar explicant el dilluns al vespre mentre preniem la fresca mirant un partit de futbol sala a les piscines del poble, el que estava fent a partir de les fotos del meu perfil a Instagram. *“Guaita on és, ja”* li deia. Poc es podia pensar el Quique que tres dies després em trobaria de tornada a casa.

La furgoneta va plena de matalassos però fem un forat i hi encabim la motxilla. No conec gaire el Quique, l'he vist pel poble algunes vegades però sí que conec al seu fill, més gran que jo i porter de futbol.

Xerrem i xerrem i m'explica que ell s'ha passat tota la vida a la carretera i que porta més de tres milions de quilòmetres a les espatlles. Es diu de pressa això. Ha viatjat per tota Espanya i se'n coneix cada racó. Va treballar molts anys per una empresa d'Artesa però ara té el seu propi negoci i s'ho pren d'una altra manera. També em diu que acostuma a aturar autoestopistes. Jo crec que la gent que passa tantes hores a la carretera és molt més conscient del que representa la dura espera. El Quique pot deixar-me a Artesa però li dic que encara hauria de fer unes quantes enquestes més abans d'arribar a casa i que millor que em deixi a Calaf. Allà ens acomiadem.

Aprofito per beure una mica d'aigua ara que encara està fresca. Fa una calor increïble. Són les quatre de la tarda i fa un vent calent que va acompanyat de la palla que llencen les collitadores dels camps del costat. Després de veure passar uns trenta-cinc cotxes s'atura una mica més endavant d'on faig dit un Audi 3 i en surt del cotxe una noia. Des de la distància em pregunta cap on vaig i m'atanso i li dic que cap a Torà o Sanaüja. Hi pujo. La Marta és de Torà i treballa d'advocada. Va al poble a visitar els seus pares. En principi va a Torà però que si vull em

deixa a Sanaüja que és una mica més a prop de casa. Li ho agraeixo.

Em fa molta il·l·lusió que s'hagi aturat perquè en tot el viatge cap dona ho ha fet i ho entenc. Suposo que són més conscients i tenen més por del perill que comporta aturar algú i carregar-lo. Em comenta que si veu que l'aspecte de la persona que fa dit és bo s'atura per carregar-la.

La Marta em deixa a la petita parada d'autobús que hi ha a Sanaüja a peu de carretera. És un poble petit però que

presumeix de tenir una de les millors piscines per banyar-se a l'estiu. Em fa gràcia quan,

de broma, demano ajuda a un amic que el seu pare és de Sanaüja i em diu seguint-me el joc que ara li dirà que passi o el comentari de la Carbassona a Instagram: "a Sanaüja vés a la piscina que allà hi ha bona gent".

No tinc temps d'esperar el pare del David ni tampoc d'atansar-me a la piscina perquè encara no fa un quart d'hora que espero quan veig passar un cotxe i em sembla que qui hi va és d'Artesa. En passar davant meu no s'atura però ho fa més endavant i torna cap on soc jo. Sí, és el Jordi Serradell, d'Artesa. Viatja amb la seva mare. Em carreguen i els explico un cop més el que estic fent i ho troben molt interessant. Diu que han pensat: "em sembla que aquest el conec."

El trajecte és curt perquè decideixo aturar-me a Tudela de Segre molt a prop d'Artesa a veure si encara em pot

parar algú més. El Jordi i la seva mare em deixen a la parada de l'autobús que està situada a peu de carretera en una recta i on és fàcil aturar-s'hi. Em desitgen molta sort.

El quart d'hora que m'espero a Tudela de Segre me'l passo dret a la carretera però mirant com els pagesos i les collitadores treballen sense descans. De seguida s'atura la Maribel, una veïna de Penelles que fa molts anys que viu a Seró. Conec al seu fill gran, el Denís, i el seu germà petit, l'Albert, que és molt amic del meu germà Joan. M'atansa a l'entrada d'Artesa i em diu que no acostuma a pujar a ningú si no el coneix.

Quan arribo a l'entrada d'Artesa recorro els últims metres fent una mica de trampa perquè ja ho tenia parlat amb el padrí Sisco. "Quan estigui a punt d'arribar em vens a buscar amb el tractor i la cuba" li vaig dir. I així ho fa. I fins a casa.

Arribar en tractor, representa per mi, una manera de reivindicar el fet de ser de les terres de Ponent, de l'Oest com diem nosaltres. A mi m'encanta ser d'on soc i no ho canviaria per res del món.

7.6 DIA 5:

Avui he dormit fins ben tard. Estava cansat del viatge però molt content de tot allò que he viscut. Han estat quatre dies molt intensos però que n'estic segur que recordaré durant molts anys. Ara em toca endreçar les idees i muntar el treball.

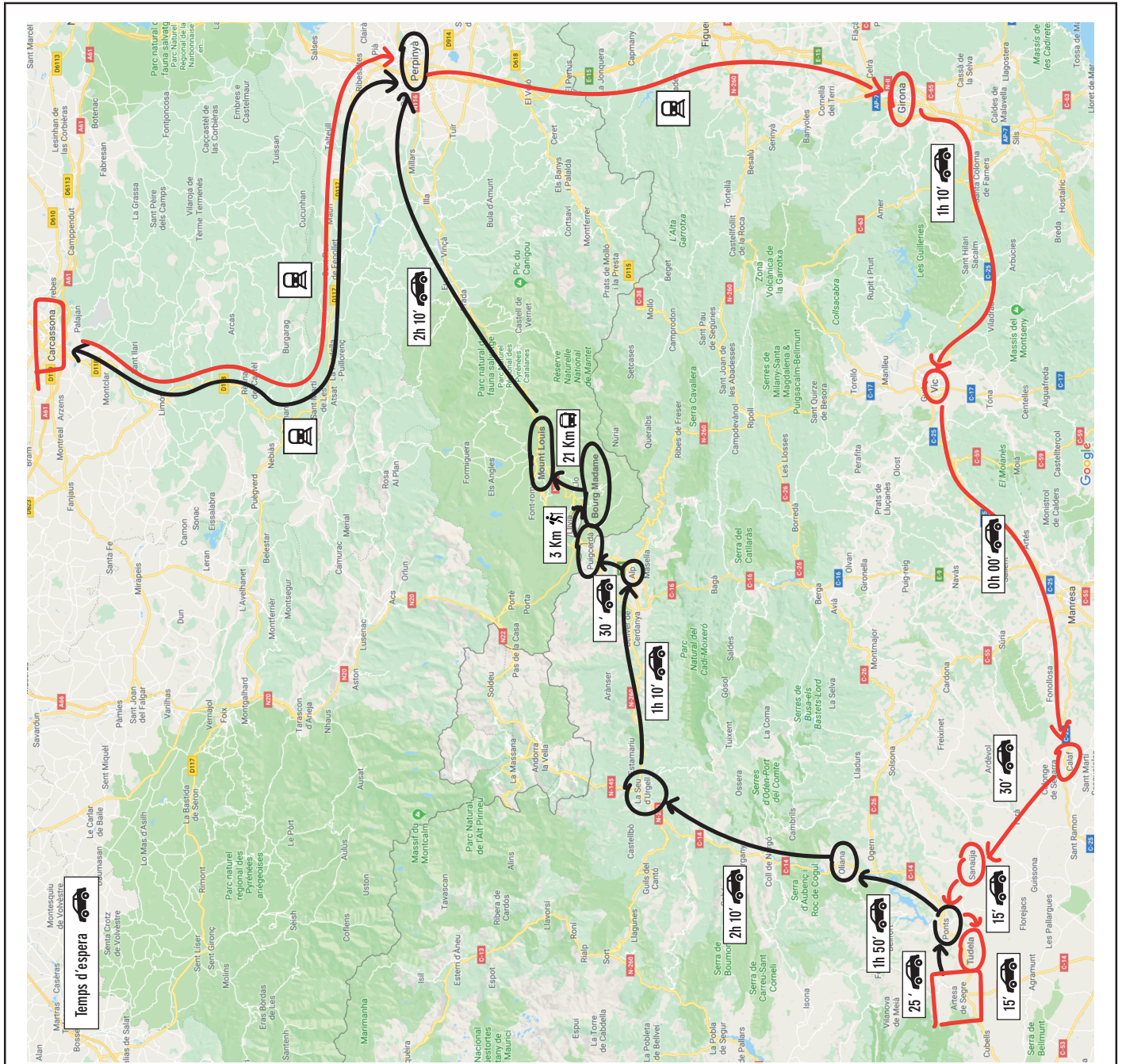
Espero ser capaç de poder transmetre a través de les paraules tot el que he viscut i que aquells que el llegeixin puguin

fer-se una idea del que ha representat per mi aquesta experiència. Amb això en tindrè prou.

8. LA RUTA

Ruta d'anada:		
Artesa de Segre	→	28 cotxes
Ponts	→	370 cotxes
Oliana	→	103 cotxes
La Seu d'Urgell	→	67 cotxes
Alp	→	18 cotxes
Puigcerdà	→	
Bourg Madame	→	
Mount Louis	→	105 cotxes
Perpinyà	→	
Carcassone	→	
Ruta de tornada:		
Carcassone	→	178 cotxes
Perpinyà	→	
Girona	→	
Vic	→	0 cotxes
Calaf	→	35 cotxes
Sanaüja	→	21 cotxes
Tudela	→	25 cotxes
Artesa de Segre	→	

445 Km a dit
 234 Km amb transport
Total recorregut: 679 Km
 Del 2 al 5 de juliol de 2018

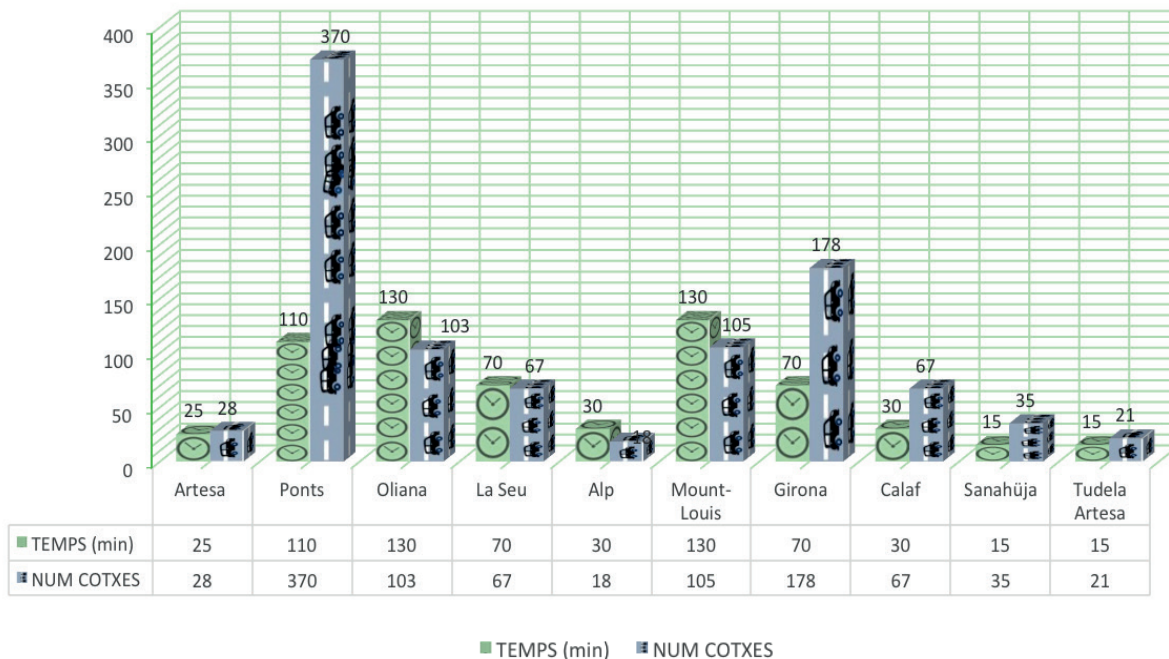
9. ENQUESTES

Al llarg del meu viatge vaig realitzar una enquesta a totes aquelles persones que van aturar-se i em van portar. Aquests són els resultats:

Sexe:																				
Homes (9)																				
Dones (2)																				
Edat:																				
18-30 anys (2)																				
31-45 anys (2)																				
46-60 anys (3)																				
61-70 anys (3)																				
+ 70 anys (1)																				
Ofici:																				
Pagès (2)																				
Món financer (1)																				
Jubilat (1)																				
Mestre (1)																				
Fotògraf (1)																				
Fuster (1)																				
Comercial (1)																				
Transportista (1)																				
Advocada (1)																				
Cuiner (1)																				
Nombre de viatgers:																				
Sols (9)																				
Acompanyats d'una altra persona (2)																				

Marca i tipus de vehicle:	
Mercedes (2)	████████
Opel Astra (2)	████████
Suzuki (1)	██████
Honda (1)	██████
Ford (2)	████████
Fiat Punto (1)	██████
Audi (1)	██████
Volkswagen (1)	██████
Desplaçament per:	
Feina (6)	████████████████████
Oci (5)	████████████████
Motius:	
Per ajudar una altra persona (7)	████████████████████
M'han aturat algunes vegades a mi (3)	████████
Per la calor que fa i la bona presència de l'autoestopista (1)	██████
Acostumes a parar:	
Sempre (4)	██████████████
Algunes vegades (3)	████████
No gaire (1)	██████
És la primera vegada (3)	████████

Com podem veure a partir del buidatge de les enquestes la majoria de persones que van aturar-se van ser del sexe masculí. Dels onze desplaçaments que vaig fer només van carregar-me al cotxe dues dones i una, en ser a prop de casa, la coneixia. De bones a primeres ja em va dir que s'aturava perquè sabia qui era però que en cap cas mai ho fa. L'altra noia que es va aturar em va comentar que m'havia vist jove, amb bona presència i acompanyat d'una persona adulta. A més a més, el cartell on s'hi podia llegir Treball de Recerca la va fer acabar de decidir.

M'imagino que per una noia ha de ser més difícil aturar-se i més si viatja sola. A pràcticament tothom els fa respecte i por aturar a un autoestopista però entenc que les noies es poden sentir més indefenses.

Pel que fa a les franges d'edat dels conductors són variades, és a dir, s'atura gent de totes les edats encara que destaquen les franges dels 46 als 60 anys, 3 persones i també dels 61 als 70, 3 persones més.

De totes maneres a les franges dels 18 als 30 anys i dels 31 als 45 anys també se n'aturen quatre, dos en cada franja. Només una persona de més de 70 anys s'atura.

Per tant, sí que destaquen aquestes dues franges però per un avantatge mínim. Així que arribo a la conclusió que en general l'edat no representa un fet rellevant a l'hora d'aturar-se i carregar un autoestopista encara que sembla haver-hi una franja d'edat que predomini per damunt les altres. El que sí que em va sorprendre quan estava a la carretera és que s'aturés una persona d'edat avançada que d'alguna manera es pot sentir en una situació més vulnerable.

Si les franges d'edat no m'han fet arribar a cap conclusió clara menys ho han fet les professions a què es dediquen els conductors dels vehicles. Només dues persones

comparteixen professió, la de pagès, i totes dues em carreguen prop de casa, és a dir, en un àmbit rural. La resta és totalment variada: món financer, jubilat, mestre, fotògraf, fuster, comercial, transportista, advocada i cuiner. Així que no he trobat un perfil de professió concret en la gent que s'atura.

El que sí és rellevant és el nombre de persones que viatgen al cotxe. Dels onze desplaçaments només dues persones van acompanyats i els nou restants viatgen sols.

En un principi vaig pensar que m'aturarien més cotxes on el conductor no anés sol i al final va ser ben bé al revés. Sembla que si vas acompanyat d'una altra persona t'has de sentir més segur.

Pel que fa a la marca del vehicle coincideixen tres parelles: *Mercedes-Benz*, *Opel Astra* i *Ford*, però la resta són utilitaris d'altres distintius: *Suzuki*, *Honda*, *Fiat Punto*, *Audi* i *Wolkswagen*. El que sí que em va cridar l'atenció és que el setanta per cent dels vehicles que es van aturar eren de color fosc, o grisos o negres.

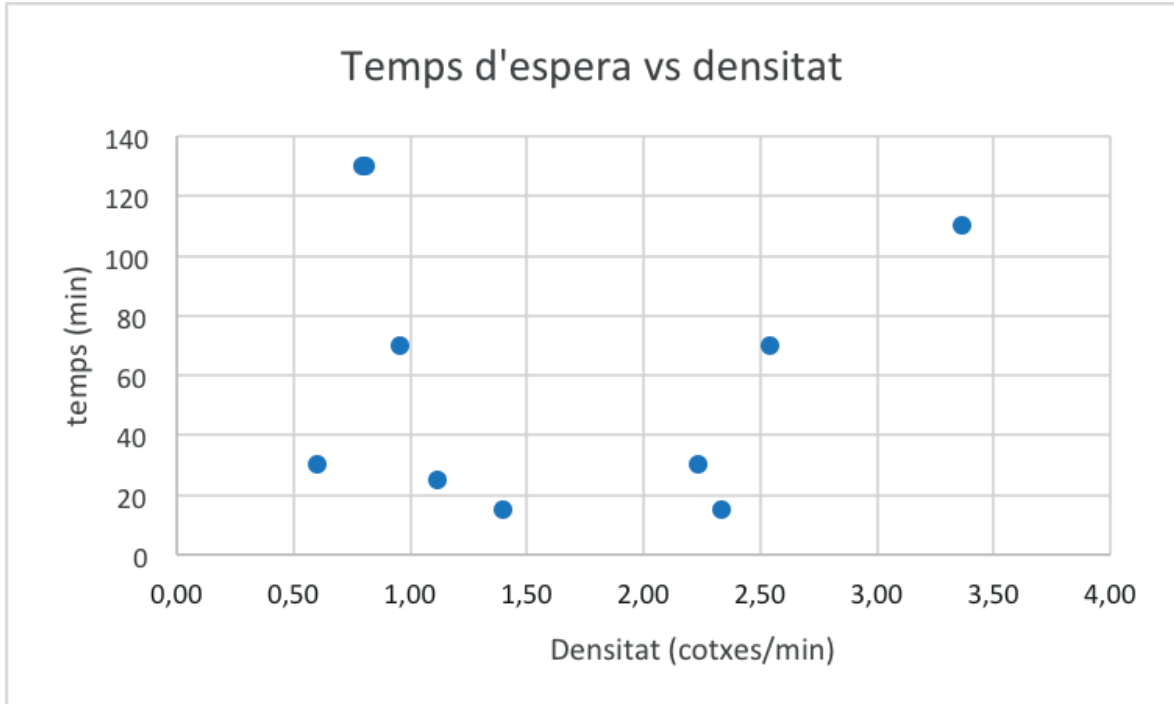
El motiu del desplaçament no m'aporta cap dada significativa ja que sis dels conductors es desplacen per feina i els altres cinc per oci. Per tant, podem arribar a la conclusió que qualsevol persona et pot aturar independentment del motiu del seu desplaçament.

Els motius pels quan s'han aturat sí que són concloents: set conductors afirmen que ho fan per ajudar a aquella persona, per tant, per solidaritat social; tres ho fan perquè els han carregat a ells alguna vegada i saben el que representa estar dret esperant en una carretera; i un últim conductor s'atura per la calor que fa i la bona presència de l'autoestopista. Encara que destaquí el motiu solidari per damunt dels altres, no em pensava que tres de les persones ho fessin perquè ells també havien fet autoestop o en continuen fent.

Pel que fa al grau de freqüència en què s'aturen per carregar a algú, set dels onze conductors ho fan sempre o algunes vegades i quatre no gaire o és la primera vegada que ho fan. Per aquest últims estic molt content que sent la primera vegada m'hagin carregat a mi.

Les dades dels set conductors que sempre o algunes vegades s'aturen em sorprenen una mica pel fet que vaig esperar-me estones molt llargues a la carretera, veient passar molts cotxes amunt i avall sense aturar-se i al principi no entenia ben bé per què no em volien carregar. Llavors resulta que dels onze vehicles als que pujo, set paren sempre o algunes vegades. Com s'entén doncs?

Per últim volia provar si la densitat de cotxes que circulen per una carretera influeix a esperar més o menys temps a què s'aturi un vehicle però en el meu recorregut no es va donar el cas. El fet d'haver-hi més trànsit o trobar-me en un poble més gran no ha influït en el fet que em carreguessin abans. En la gràfica que incloc a continuació hi represento el temps d'espera (eix "y") en funció de la densitat de la carretera (eix "x") per tal d'estudiar la correlació entre aquests dos paràmetres. Si s'hagués donat algun tipus de correlació el núvol de punts hagués dibuixat o bé una línia decreixent o una hipèrbola i no és el cas.

10. Conclusions

Primer de tot vull dir que estic molt content d'haver viscut aquesta experiència encara que, en certs moments, les coses no m'hagin resultat fàcils. Ser capaç de sortir a la carretera, estar-te allà dret i veure com la gent passa és dur, però d'altra banda tens la recompensa de qui s'atura i et pregunta cap on vas i si pot ajudar-te. Aquest moment és màgic.

He tingut la sort de compartir vehicle durant una estona amb persones que m'han animat, ajudat, aconsellat i explicat anècdotes sobre la seva vida sense conèixer-les de res i que m'han permès fer una valoració de les hipòtesis plantejades a l'inici del treball.

Crec fermament que l'ésser humà té una gran capacitat d'ajudar als altres i que les pors a no fer-ho ens les genera la mateixa societat amb les coses dolentes que passen al nostre món. Ens tornem desconfiats i pensem que aquella persona plantada a la carretera només ens pot portar problemes i, per tant, evitem fins i tot mirar-la i passem de llarg tan ràpid com podem. De totes maneres, n'estic segur que moltes de les persones que no es van aturar van tenir la temptació de fer-ho, si més no, segur que es van plantejar què hi feia allí.

Per tant, malgrat el temps d'espera i les decepcions, penso que la solidaritat social realment existeix però està limitada per la pròpia societat i pel que passa al món, pels desastres, injustícies, mals, desconfiances i prejudicis que fan que ens tornem tots plegats més insensibles i insolidaris els uns amb els altres.

Pel que fa a la ruta inicial ja he comentat a l'apartat del quadern de viatge que en principi havia de ser més llarga, cap a territori francès. És la part més negativa de la meua experiència i com he dit prèviament potser hauria d'haver insistit més i mirar de buscar altres opcions com fer autoestop en una àrea de servei, canviar diverses vegades de lloc o esperar-me més estona. En aquell moment no vaig ser capaç de valorar altres opcions i és el mal record que me'n queda d'aquesta part del projecte.

D'altra banda, a part de viure una gran experiència que m'acompanyarà tota la vida, he pogut extreure conclusions a partir de les enquestes que vaig fer als conductors i que he exposat al meu treball. He de dir que m'ho he passat molt bé redactant la part pràctica, molt més que la teòrica. La veritat és que no m'ha resultat gens difícil ni pesada perquè simplement es tractava d'explicar allò que havia viscut durant els dies de ruta.

A més a més, al llarg del trajecte prenia notes per recordar detalls que segurament hagués oblidat fàcilment. Quan m'aturaven mirava de mantenir una conversa amb els viatgers i la veritat és que em vaig sentir còmode en tot moment i mai vaig dubtar o tenir por de pujar en cap vehicle.

El que potser no m'esperava és que les persones que es van aturar m'ho posessin tot tan fàcil: deixar-me en el millor lloc per continuar el viatge, oferir-me aigua fresca, buscar-me allotjament a la fonda del poble i, sobretot, dir-me que el que estava fent valia molt la pena.

Em sento molt orgullós d'haver estat capaç d'elaborar un treball que fos molt més pràctic que no pas teòric perquè així hauria de ser qualsevol Treball de Recerca. N'hauries de poder treure'n conclusions però també vivències i jo ho he pogut fer.

Després de viure aquesta experiència no descarto tornar a viatjar en autoestop en un futur. Segurament, si m'ho torno a plantejar, algunes coses les faré d'una altra manera però també seré més gran i tindrè menys dubtes, espero.

De totes maneres això ja forma part d'una altra història...

11. Bibliografia

INGELMO, Ángel. Guía azul. *El mundo a tu aire. Francia sur*. Ediciones Gaesa 2015 (1a edició) - p. 9 a la 11 / p. 23 a la 27 / p. 29 a la 35 -

DIVERSOS. *Lo Mejor de Francia*. Editorial Lonely Planet 2015 (1a edició)
- p. 6 a la 9 / p. 283 a la 290 / p. 317 a la 319 / p. 382 a la 401 -

KEROUAC, Jack. *A la carretera. El rotlle original*. Edicions 62 2009 (1a edició)
- p. 7 a la 55 / p. 152 a la 2017 / p. 300 a la 322 / p. 333 a la 450 -

VILLARINO, Juan Pablo. *Vagabundeando en el eje del mal*. Ediciones del nuevo extremo 2010 (1a edició)

VILLARINO, Juan Pablo/ LAZZARINO, Laura. *Autostop. El manual para viajar a dedo por el mundo*. La editorial viajera 2016 (1a edició) - p. 5 a la 28 -

CASALS, Albert. *El món sobre rodes*. Edicions 62 2009. (1a edició)

12. Webgrafia

Toni Dalmau (2016). Fer dit. L'apunt. El Punt avui des de
<http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/-/996560-fer-dit.html>

www.diccionari.cat

<https://safe365.com/es/>

<http://www.fesedit.cat/>

<https://www.blablacar.es/>

Julian A. Compagni Portis (2015). Thumbs down: America and the decline of Hitchhiking des de
<http://wescholar.wesleyan.edu/cgi/viewcontent.cgi>

J.T Schlebecker (2008). An Informal History of Hitchhiking des de
www.raspunicum.de/misc/schlebecker_History_Hitchhike.pdf

Jack Kerouac des de
https://ca.wikipedia.org/wiki/Jack_Kerouac

Autoestopistes famosos des de
<https://izaakdiggswriting.wordpress>

Els millors blogs per a autoestopistes des de
<http://hitchhikershandbook.com/2014/02/25/best-hitchhiking-blogs-internet/>

Informació variada per a autoestopistes des de
hitchwiki.org
compartir.org
shareling.es
<https://mochilerostv.com/16-consejos-tecnicas-viajar-dedo-autoestop/>

Informació de mapes des de
Maps.me

Informació sobre Albert Casals de
https://ca.wikipedia.org/wiki/Albert_Casals_i_Serrad%C3%B3
[https://www.youtube.com/watch?v=26ocCySFa1Q:](https://www.youtube.com/watch?v=26ocCySFa1Q)
https://www.youtube.com/watch?v=fatAqXSAy_8 <https://www.youtube.com/watch?v=h-WmOeNH2kw&t=75s>

Informació sobre Aleix Ramon des de

https://www.diarimes.com/noticies/tarragonins_pel_mon/2017/05/26/viatjo_per_euros_dia_fent_autoestop_allotjant_amb_couchsurfing_19714_3041.html

<https://www.youtube.com/watch?v=ZpiEGvSfnC0&t=9s>

<https://www.youtube.com/watch?v=I2IDgJwHmu4>

<https://www.youtube.com/watch?v=ZpiEGvSfnC0>

ANNEXOS

-
1. Enquestes
 2. Entrevistes a autoestopistes
-

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: *Artesa de Segre*

PUNT D'ARRIBADA: *Ponto*

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: *28* *25' espera*

SEXE:

HOME

DONA

EDAT:

18-30

31-45

46-60

61-70

70+

OFICI: *Pagès*

NACIONALITAT: *Espanyola*

NOMBRE DE VIATGERS: *1*

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: *Mercedes ML*

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI: *Feina*

MOTIU PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

Ell ho va practicar

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

No gaire

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: Pents

PUNT D'ARRIBADA: Oliana

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: 370 1h 50'

SEXE:

HOME DONA

EDAT:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

OFICI: Empresa de Sistema Financer

NACIONALITAT: Espanyola

NOMBRE DE VIATGERS: 2

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: Opel Astra

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI: Oci

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

L'havien aturat abans

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: Oliana

PUNT D'ARRIBADA: La Seu d'Urgell

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: 103 2h 10'

SEXE:

HOME

DONA

EDAT:

18-30

31-45

46-60

61-70

70+

OFICI: Jubilat

NACIONALITAT: Andorrana

NOMBRE DE VIATGERS: 1

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: Mercedes Benz

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI: Oci

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

Feia molta calor / Bonu matge

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: La Seu d'Urgell

PUNT D'ARRIBADA: Alp

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: 67 1h 10'

SEXE:

HOME

DONA

EDAT:

18-30

31-45

46-60

61-70

70+

OFICI: Mestre

NACIONALITAT: Espanyola

NOMBRE DE VIATGERS: 1

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: Suzuki

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI: Feina

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: Alp

PUNT D'ARRIBADA: Puigcerdà

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: 18 30'

SEXE:

HOME DONA

EDAT:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

OFICI: Retocador Fotogràfic

NACIONALITAT: Espanyola

NOMBRE DE VIATGERS: 1

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: Honda

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI: Oci

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

- PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA
- PER VIATJAR ACOMPANYAT
- PER CURIOSITAT
- ALTRES...

Ell no practicava

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

SONDAGE:

POINT DE DÉPART: *Mount Louis*

POINT D'ARRIVÉE: *Perpinya*

NOMBRE DE VOITURES QUI SE SONT ARRÊTÉES: *105* *2h 10'*

SEXE:

HOMME FEMME

ÂGE:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

MÉTIER: *Fuster*

NACIONALITÉ: *Belga*

NOMBRE DE VOYAGEURS: *1*

MARQUE ET TYPE DE VÉHICULE: *Ford - Caravana*

DÉPLACEMENT DE TRAVAIL / LOISIR: *Oci*

RAISONS POUR LESQUELLES VOUS PRENEZ UN AUTO-STOPPEUR:

- POUR AIDER QUELQU'UN
- POUR VOYAGER ACCOMPAGNÉ
- PAR CURIOSITÉ
- AUTRES...

VOUS ARRÊTEZ HABITUELLEMENT DES AUTO-STOPPEURS?

TOUJOURS PARFOIS C'EST LA PREMIÈRE FOIS

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: Girona

PUNT D'ARRIBADA: Vic

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: 178 1h '10'

SEXE:

HOME DONA

EDAT:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

OFICI: Comercial

NACIONALITAT: Espanyola

NOMBRE DE VIATGERS: Fiat Punto

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: Feina

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI:

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: Vic

PUNT D'ARRIBADA: Calaf

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: 0 0'

SEXE:

HOME

DONA

EDAT:

18-30

31-45

46-60

61-70

70+

OFICI: Camioner / Transportista

NACIONALITAT: Catalana

NOMBRE DE VIATGERS: 1

MARCA I TIPUS DE VEHICLE: Furgoneta Ford

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI: Feina

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA:

Calaf

PUNT D'ARRIBADA:

Sanaüja

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT:

35

30'

SEXE:

HOME

DONA

EDAT:

18-30

31-45

46-60

61-70

70+

OFICI:

Advocada

NACIONALITAT:

Catalana

NOMBRE DE VIATGERS:

1

MARCA I TIPUS DE VEHICLE:

Audi A3

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI:

Feina

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

. PER VIATJAR ACOMPANYAT

. PER CURIOSITAT

. ALTRES...

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA: *Tudela*

PUNT D'ARRIBADA: *Artisa de Segre*

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT: *25* *15'*

SEXE:

HOME

DONA

EDAT:

18-30

31-45

46-60

61-70

70+

OFICI:

Pagesa

NACIONALITAT:

Catalana

NOMBRE DE VIATGERS:

1

MARCA I TIPUS DE VEHICLE:

Opel astra

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI:

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA

PER VIATJAR ACOMPANYAT

PER CURIOSITAT

ALTRES...

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE

ALGUNES VEGADES

ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENQUESTA:

PUNT DE SORTIDA:

PUNT D'ARRIBADA:

NÚMERO DE VEHICLES QUE NO S'HAN ATURAT:

SEXE:

HOME DONA

EDAT:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

OFICI:

NACIONALITAT:

NOMBRE DE VIATGERS:

MARCA I TIPUS DE VEHICLE:

DESPLAÇAMENT PER FEINA O OCI:

MOTIUS PER ATURAR UN AUTOESTOPISTA:

- . PER AJUDAR UNA ALTRA PERSONA
- . PER VIATJAR ACOMPANYAT
- . PER CURIOSITAT
- . ALTRES...

ACOSTUMES A PARAR A AUTOESTOPISTES?

SEMPRE ALGUNES VEGADES ÉS LA PRIMERA VEGADA

ENCUESTA:

ORIGEN:

DESTINO:

NÚMERO DE VEHÍCULOS QUE PASAN DE LARGO:

SEXO:

HOMBRE MUJER

EDAD:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

PROFESIÓN:

NACIONALIDAD:

NÚMERO DE VIAJEROS:

MARCA I TIPO DE VEHÍCULO:

VIAJA POR POR TRABAJO O DIVERSIÓN:

MOTIVOS PARA DETENERSE Y SUBIR A UN AUTOESTOPISTA:

- . PARA AYUDAR A OTRA PERSONA
- . PARA VIAJAR ACOMPAÑADO
- . POR CURIOSIDAD
- . OTROS

SUELE PARAR A AUTOESTOPISTAS?

SIEMPRE ALGUNES VECES ÉS LA PRIMERA VEZ

SURVEY:

FROM:

TO:

NUMBER OF VEHICLES THAT DIDN'T STOP:

GENRE:

MALE FEMALE

AGE:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

JOB:

NATIONALITY:

NUMBER OF PASSENGERS:

BRAND AND TYPE OF VEHICLE:

TRAVELLING FOR WORKING OR LEISURE TIME:

REASONS FOR STOPPING A HITCHIKER :

- . TO HELP SOMEBODY ELSE
- . NOT TO TRAVEL ALONE
- . FOR CURIOSITY
- . OTHER REASONS....

DO YOU USUALLY STOP A HITCHIKER?

ALWAYS SOMETIMES IT'S THE FIRST TIME

SONDAGE:

POINT DE DÉPART:

POINT D'ARRIVÉE:

NOMBRE DE VOITURES QUI SE SONT ARRÊTÉES:

SEXE:

HOMME FEMME

ÂGE:

18-30 31-45 46-60 61-70 70+

MÉTIER:

NACIONALITÉ:

NOMBRE DE VOYAGEURS:

MARQUE ET TYPE DE VÉHICULE:

DÉPLACEMENT DE TRAVAIL / LOISIR:

RAISONS POUR LESQUELLES VOUS PRENEZ UN AUTO-STOPPEUR:

- POUR AIDER QUELQU'UN
- POUR VOYAGER ACCOMPAGNÉ
- PAR CURIOSITÉ
- AUTRES...

VOUS ARRÊTEZ HABITUELLEMENT DES AUTO-STOPPEURS?

TOUJOURS PARFOIS C'EST LA PREMIÈRE FOIS

LA CONTRA

Albert Casals, viajero en silla de ruedas, sin acompañantes y sin dinero

Tengo 18 años. Vivo en Esparreguera con mis padres y mi hermana Alba (9). Soy viajero desde los 15 años: Europa, Asia, Sudamérica... Soy anarquista utópico. Creo tanto en Dios como en un hipopótamo lila. Me gusta el manga, los disfraces otaku, leer, los videojuegos...

“¡Qué sencillo es el mundo!”

MARC ARIAS

Desde cuándo vas en silla de ruedas? Desde los ocho años. Tuve mononucleosis y leucemia: o me trataban a saco, con riesgo de provocarme alguna discapacidad, o me moría.

Y fueron a saco.

Si. ¡Y el resultado ha sido perfecto!

¿No te importa la silla de ruedas?

Si hubiese querido ser futbolista... ¡Pero no hay nada que yo no pueda hacer en mi silla!

¿No?

Subo, bajo, entro, salgo, he atravesado selvas y playas, he viajado por Francia, Italia, Grecia, Alemania, Escocia, Tailandia, Malasia, Singapur... Acabo de regresar de un viaje de seis meses por toda Sudamérica...

¿Con quién viajas?

Me gusta viajar solo.

¿En silla de ruedas... ¡y solo!?

La silla es más ventaja que inconveniente: la gente te pregunta qué te pasa, de dónde vienes..., y así haces un montón de amigos.

¿Desde cuándo viajas así?

A los catorce años les dije a mis padres que me iba. Fue muy duro para ellos permitir mi felicidad. Pusieron una condición: el primer viaje lo haría acompañado por mi padre. Fui a Bruselas y aprendí cosas útiles para

viajar. Y, a partir de los quince años, ya he hecho todos esos viajes yo solo.

¿Y qué dicen hoy tus padres?

Sufren un poco, pero están contentos viéndome contento. Agradezco que se hayan esforzado tanto en no ayudarme, en no decirme: “Esto no puedes hacerlo porque vas en silla de ruedas”. Ellos facilitan mi felicidad.

¿Eres feliz, pues?

Plenamente, pues no hago nada que no quiera hacer en cada momento. Ahora me apetece hablar contigo, y si no, no estaría aquí.

¿Con qué dinero viajas?

Con tres euros al día.

No es posible.

Hace seis meses salí de casa con 20 euros para irme a Sudamérica, ¡y he vuelto con 20 euros en el bolsillo!

Pero... ¿y dónde duermes, y cómo comes y... cómo lo haces?

¡Por qué nos complicamos tanto la vida? Siempre hay dónde dormir, siempre hay algo que comer. Conoces a gente, y todo fluye. ¡Qué sencillo es el mundo! Lo he entendido viajando. Bastan cuatro cosas: dormir, comer, ducharse y hacer amigos.

Dicho así, sí parece fácil.

Claro. ¿Qué impide a todos los europeos hacerse vagabundos? Es maravilloso...

¿Qué buscas en tus viajes?

Nada le turba

Es sabio. Bastan sus ojos para comprender que

ha alcanzado todo lo que predicaron los epicúreos y los estoicos juntos, y también los cínicos, los escépticos, los mendicantes y los grovagos. No necesita nada.

Ha salido de Esparreguera sin un euro en el bolsillo y se ha tirado en la arena de la playa de la Barceloneta. Nada le

perturba. Todo le somete siempre, puesto que el sonre siempre a todo.

Es un chaval cautivado, un alma grande no albergada que no se goza, felicidad. Está a su lado, ver y escuchar le (o leerle en *El món sobre rodes*, Edicions 62).

¡La casa número 10 mejor, luego me enreda con unos juegos de naipes que mi Pamariz ¡pablra! (Mas en www.elmonsobroderodes.cat)

Ver cómo vive la gente, ver cómo son, conocerles, vivir con ellos, ser su amigo.

¿Y qué opinan tus amigos de aquí?
Me entienden, mis amigos son como yo: todos están haciendo lo que desean hacer, aunque a ellos no les apetece viajar.

¿No te da miedo viajar solo?
¿Qué puede pasarme peor que no realizar mis sueños?

Pueden robarte...
Al poco tiempo volveré a tener lo necesario, ¡seguro! Y nunca podrán robarme lo vivido.

... Puedes sufrir un accidente, morir...
Aun así, habría hecho lo que realmente quería, ¡habría sido más feliz que quedándome aquí contra mi deseo!

¿Qué haces al llegar a un sitio nuevo?
Voy a un parque, a una plaza, saco mis naipes... Al cabo de un rato hay niños, ¡y luego medio pueblo está alrededor!

¿Qué te dice la gente nueva con la que te vas encontrando?

Los adultos repiten dos preguntas: “¿De dónde sales?”, “¿Y tus padres?”. Algunos se escandalizaban de mis padres por dejarme solo... Alguna vez la policía me ha detenido por si me había escapado... Un niño solo por el mundo, feliz..., ¿qué tiene de malo?

Hombre...

Ahora, ya con 18 años cumplidos, ¡soy libre!

¿Qué llevas en tu mochila?

Una libreta, algún libro, un boli, una linterna, los naipes para juegos de manos, jabón, cojín, dos pantalones y dos camisetas, calzoncillos, chaqueta, botiquín, la tienda de campaña y el kit de reparación de la silla.

Dime lugares en que hayas dormido.

Playas, vagones de tren, parques, estaciones, coches, campos, comisarías, castillos en ruinas, casas abandonadas, casas de gente, cuevas, mansiones...

¿Cuál ha sido el mejor momento?

Viajar de noche en la caja de un camión en marcha, destapada. Podía sacar la cabeza al viento o acurrucarme. Fue chulísimo.

¿Y tu momento más peligroso?

He estado a punto de palmar volcando en un camión, y atravesando una selva con vampiros, y en una lancha de traficantes de motores entre islas caribeñas, zarandeado por una tormenta con olas de cinco metros: me golpeé, caí al agua inconsciente... y pudieron rescatarme por pelos.

¿Qué planes tienes ahora?

Recorrer toda el África oriental hasta llegar a Madagascar.

¿Nada te frena?

Cuando haces lo que de verdad quieres, el universo entero conspira a tu favor. Mira alrededor y decide: tú puedes elegir vivir triste o contento. Yo elijo la felicidad. No ve entre nosotros razones para ser infeliz.

¿Y no piensas estudiar, trabajar...?

No, si no me divierte. Me gustaría ser mediador o acoger niños... A veces me dicen: “Si no trabajas, ¡de viejo serás pobre!”. Pero, si llego a viejo, ¡tendré amigos por todo el mundo! ¿Se puede tener más?

VÍCTOR-M. AMELA

Eligió...
Fotografía: [illegible]

4 5 7 7 1
[Barcode]

Con 24 años, este joven ha encontrado el modo de viajar económicamente, a la vez que trabaja de aquello que más le gusta, componer música

- Montse Plana

Actualizada 26/05/2017 a las 09:29

El vendrellenc Aleix Ramon (18 de abril de 1993) siempre había visto mundo como la gran mayoría, como un turista, pero hace un par de años, cuando fue a Bélgica en una estancia de Erasmus mientras estudiaba Comunicación Audiovisual, descubrió una nueva manera de conocer países, y ésta era conviviendo directamente con la nueva cultura. Desde entonces, no ha parado de viajar por el mundo con su mochila y la guitarra colgadas en la espalda, y todo, con tan sólo 10 euros al día. Ha pasado por diferentes países y ahora, de momento, está establecido en Praga, en la República Checa.

—Está haciendo realidad aquello con lo que mucha gente sueña, pero que, al mismo tiempo, genera muchas incertidumbres. ¿Antes de empezar este viaje, te asustaba alguna cosa?

—¡Y tanto! Me daban miedo las primeras conversaciones en otros idiomas, la primera vez que hice autostop o me quedé en casa de un desconocido en otro país. ¡Incluso la primera vez que compré en un supermercado en el extranjero estaba nervioso! Pero de las experiencias se aprende, y como más intensa la experiencia, más aprendida la lección. Viajando nos encontramos con problemas que nunca nos encontraríamos dentro de nuestra zona de confort y, de verdad, pocas cosas más satisfactorias hay que autosuperarse.

—Viaja por poco dinero. ¿Cómo se lo hace?

-Autoestop y Couchsurfing. Así es como viajé durante cinco meses gastando una media de 10 euros al día. El transporte y el alojamiento son los dos gastos mayores a la hora de viajar. El autostop, levantando el pulgar y esperando que alguien se detenga, soluciona el problema del transporte y Couchsurfing, el del alojamiento. Al final, los únicos gastos son prácticamente comida.

—¿Qué es el Couchsurfing?

—Es una web, una red social, donde gente ofrece alojamiento a viajeros, ya sea una habitación, una cama o un rincón en el suelo de su piso, y siempre de forma gratuita. Se basa en la generosidad de la gente. Gente que quiere conocer otras culturas y no tiene tiempo para viajar, de modo que dejan que la cultura entre en su casa. De esta manera, vives con gente local, haces lo que hacen, comes lo

que comen y descubres su manera de pensar. Nada de hacer de turista, no hay nada más auténtico que vivir con la gente del país.

—**Pero para poder vivir, al final uno necesita generar dinero.**

—En mi caso, llevo el trabajo conmigo. Soy compositor de bandas sonoras. Compongo y creo música para películas, publicidad, videojuegos... Ya me dedicaba a eso antes de empezar a viajar, pero cuándo me salió el dilema de escoger entre «¿viajar o música?», me dije: «¿Y por qué no las dos?». Con las tecnologías musicales actuales podemos hacer sólo con un portátil cosas que eran impensables hace pocos años. Es normal encontrar músicos que producen música de calidad desde su habitación. Lo que hago yo es llevarlo un paso más adelante y hacer música desde cualquier lugar del mundo.

—**¿Cómo decide hacia dónde va y cuánto tiempo está en una ciudad?**

—Hay gente y cosas interesantes que hacer en todas partes y, normalmente, me dejo llevar por las oportunidades inesperadas. Sin embargo, creo que tener ciertos objetivos hace el viaje más divertido y motivador. Por ejemplo, cuando fui a Londres, fui sobre todo porque tenía una amiga allí, y cuando fui a la Toscana, en Italia, era porque me habían hablado muy bien de la zona.

—**¿Qué es lo que está aprendiendo con todo eso?**

—De todo. Tanto del mundo como de mí mismo. Viajar te cambia en muchos sentidos y te enseña muchas cosas. Pero si tuviera que escoger una, diría que el hecho de descubrir que los humanos de diferentes países somos sorprendentemente diferentes en algunas cosas y sorprendentemente iguales en otras. Durante el viaje he conocido cosas y personas extraordinarias. A Koper (Eslovenia) me pude bañar en una playa donde había algas fluorescentes, he hecho submarinismo en Croacia, he dormido en un convento de monjas en los Países Bajos, he tocado la guitarra en un concierto en una feria belga y he vivido dos semanas con un actor de Juego de Tronos en el Reino Unido.

—**¿Hasta ahora, por qué países ha pasado?**

—Todo empezó con un billete de avión por sólo ocho euros hacia Londres, una oferta inesperada. Después de Londres, fue Gales y de allí fui a Bélgica. He pasado por Croacia, Austria, Eslovenia, Alemania, Polonia, Países Bajos, Italia... Ahora mismo estoy en Praga y durante esta primavera tengo intención de visitar Europa del Este. Y después... ya veremos.

—**¿Cuáles son sus planes de futuro?**

—No tengo intención de parar de viajar. Además, ahora mismo estoy empezando un canal en YouTube, The Nomad Composer, dónde enseño cómo viajar de este modo y, justo ahora mismo, estoy escribiendo un libro sobre cómo viajar trabajando.